

Arrest

**nr. 313 722 van 30 september 2024
in de zaken RvV X / IX en RvV X / IX**

Inzake: 1. X
2. X
3. X
4. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IX^{de} KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X, X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 mei 2024 met referentnummer Xvoor tweede verzoekster.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 9 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekers en eerste verzoekster en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK, die tevens verschijnt voor tweede verzoekster.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Tweede verzoeker, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV X, is de partner van tweede verzoekster, wiens beroep bij de Raad eveneens gekend is onder het rolnummer RvV 316 690. Tweede verzoeker is tevens de broer van eerste verzoeker, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV X. Eerste verzoeker is de partner van eerste verzoekster, wiens beroep bij de Raad eveneens gekend is onder het rolnummer RvV X. Zij beroepen zich allen op dezelfde vluchtmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn

gebaseerd op dezelfde motieven. In het verzoekschrift van eerste verzoeker en eerste verzoekster wordt het enig middel uit het verzoekschrift van tweede verzoeker en tweede verzoekster integraal hernomen. Gelet op het voorgaande moeten de zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

2. Over de gegevens van de zaken

Eerste verzoeker, tweede verzoeker en eerste verzoekster, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen respectievelijk op 22 april 2022, 17 november 2022 en 18 november 2022 België binnen met een paspoort en verzoeken allen op 7 december 2022 om internationale bescherming. Tweede verzoekster, die eveneens verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 29 april 2023 België binnen met een paspoort en verzoekt op 13 juli 2023 om internationale bescherming. Op 21 maart 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van allen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De derde bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, D. A. C. R. (...), verklaarde over de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1997 in de stad Cali in het departement Valle del Cauca.

U woonde vanaf uw geboorte tot 15- of 16-jarige leeftijd in de wijk El Jardim in Cali, waarna u verhuisde naar de wijk La Fortaleza.

Toen u nog een kind was, werden uw oom M. (...) en uw neef K. (...) vermoord, vermoedelijk omdat zij zich bezighielden met drugssmokkel en andere criminele activiteiten.

Sinds jullie in de wijk La Fortaleza woonden, werden u en uw broer C. R. J. M. (...) belaagd door bendes van narco-paramilitairen in de wijk. Zij poogden jullie te ronselen voor drugssmokkel en andere illegale zaken. U vermoedt omwille van de activiteiten van uw oom en uw neef. Jullie konden hen steeds afwimpelen. Zo verhuisden jullie naar de wijk El Recuerdo waar u ongeveer drie jaar verbleef op het adres C. (...).

U behaalde intussen uw diploma van het middelbare onderwijs. Vervolgens werkte u twee jaar als handelsconsulent voor een textielbedrijf. Daarna was u een jaar werkzaam bij het bedrijf ‘Iron Mountain’ te Cali. Vervolgens verhuisde u gedurende ongeveer twee jaar naar Pasto om er de kledingopslagplaatsen van uw familie te beheren. U keerde terug naar Cali, waarna u Colombia verliet in 2017. U reisde naar België. Uw zus M. F. (...), die over de Belgische nationaliteit beschikt, ondersteunde u hier. U was ongeveer zes of zeven maanden in België, waarna u terugkeerde naar Colombia met behulp van Caritas.

Na uw terugkeer was u er werkzaam voor een diepvriesbedrijf genaamd ‘Calisto’ gedurende een jaar of tien maanden. Daarna werkte u voor het bedrijf Homecenter in Cali gedurende ongeveer zeven maanden. U was vervolgens vier of vijf maanden werkzaam voor de supermarktketen ‘Olimpica’ in de wijk Yumbo bij Cali.

Rond juli of augustus 2019 werd u beschoten door twee mannen op een motor toen u zich met vrienden op het voetbalplein bevond. U geraakte gewond aan uw benen en testikels en werd overgebracht naar het ziekenhuis. In het ziekenhuis toonde een politieagent u een foto van de verdachten, waarvan u één persoon herkende. Deze politieagent informeerde u dat die man gekend stond als ‘El Morocho’.

Rond maart 2021 werd N. Z. H. (...), de partner van uw broer J. M. (...), benaderd door mensen op een motor die vroegen zij naar haar echtgenoot. Toen N. (...) probeerde weg te vluchten met haar zoontje, werd deze laatste aangereken door een wagen en verwondde hij zijn been.

Twee of drie maanden later werd de neef van N. (...), genaamd J. S. H. H. (...), doodgeschoten omdat hij had geweigerd zich aan te sluiten bij deze groeperingen.

In december 2021 werd uw broer J. M. (...) geslagen door iemand gekend onder het alias ‘El Tierno; dit omdat hij weigerde voor hem te werken in de drugssmokkel. Hij besloot dat het te gevaarlijk werd voor hem in Colombia en verliet het land op 12 april 2022. Hij vloog via Medellín tot Madrid (Spanje), waar hij op 13 april 2022 arriveerde.

Op 21 april 2022 reisde hij met de Flixbus naar België, waar hij arriveerde op 22 april 2022 en op 7 december 2022 een asielverzoek indiende.

In augustus 2022, Ongeveer twee tot drie maanden voor uw vertrek uit Colombia, heeft u een klacht neergelegd bij de fiscalía (Openbaar Ministerie). Ongeveer één of twee maanden voor uw vertrek uit Colombia stopte u uw werkzaamheden. U verliet Colombia op 15 november 2022, samen met N. (...) en haar kinderen van N. (...), M. C. Z. (...) en J. C. Z. (...).

Jullie vlogen samen vanuit Cali naar Medellín, van waaruit jullie het vliegtuig namen tot Madrid in Spanje. Een dag later namen jullie de Flixbus van Spanje naar België. U en N. Z. H. (...) dienden een verzoek om internationale bescherming in te België op 7 december 2022. Ook uw broer C. R. J. M. (...), diende diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

Uw partner sinds vier jaar, genaamd S. A. A. M. (...) werd lastiggevallen omwille van uw problemen en besloot eveneens Colombia te verlaten. Zij arriveerde in België op 29 april 2023 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 13 juli 2023.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw paspoort en uw identiteitskaart neer, alsook kopieën van volgende stukken: uw vliegtickets naar België, medische documenten omtrent uw ziekenhuisopname, de overlijdensakte van J. S. H. H. (...) en uw klacht neergelegd bij de fiscalía d.d. 22 augustus 2022.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de problemen die u verklaart gekend te hebben met de narco-paramilitairen in Colombia en wel om volgende redenen.

Allereerst dient opgemerkt te worden dat u zeer vage verklaringen aflegt omtrent de moord op uw oom M. (...) en uw neef K. (...), hoewel u ervan uitgaat dat dit de aanleiding vormde voor de problemen die u en uw broer J. M. (...) hebben gekend met de narco-paramilitairen in Colombia. Zo stelt u dat u destijds nog een baby was en u louter afgaat op de informatie die daarover de ronde doet in de familie (NPO, p.10). U schat dat u 7 jaar oud was wanneer zij werden neergeschoten (NPO, p.10). Daar u ernstig vermoedt dat dit te maken heeft met jullie problemen, doch hier niet met meer zekerheid op kan antwoorden, brengt uw verklaringen reeds en eerste keer aan het wankelen. Gevraagd alle informatie te geven over hun bezigheden en hun overlijden, stelt u merkwaardig genoeg niets te weten (NPO, p.16). Zo weet u niet of uw oom en neef lid waren van een groepering of bende. U kan evenmin zeggen wie hen gedood heeft en om welke reden zij gedood werden. Gezien uw vermoedens dat dit de aanleiding vormt voor jarenlange bedreigingen aan uw en uw broers adres, moge men verwachten dat u zich beter zou hebben geïnformeerd hierover, minstens andere familieleden – die dit bewuster hebben meegemaakt hebt bevraagd. Op de vraag of u hierover ooit iets aan anderen heeft gevraagd, antwoordt u simpelweg “gewoon het normale” zonder dit verder uit de doeken te kunnen doen (NPO, p.16). Uw eigen gedrag wijst hier op een zekere desinteresse voor uw eigen situatie. Indien u meer informatie over het verleden had kunnen sprokkelen, had dit een beter beeld kunnen schetsen van het risico dat u liep of van de personen die het op u hadden gemunt. Dat u de moeite niet nam de informatie te verzamelen die misschien wel voorradig en nut was, is veelzeggend. Uw verklaringen hieromtrent blijken uiterst ontoereikend, wat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op de helling zet.

Ten tweede wijst het CGVS op uw verklaringen dat u reeds sinds uw 15- of 16-jarige leeftijd werd belaagd door narco-paramilitairen. Zo begonnen deze problemen wanneer jullie verhuisden naar de wijk La Fortaleza (NPO, p.14). Gezien u geboren bent in het jaar 1997 betekent dit dat u reeds meer dan tien jaar geleden voor het eerst zou zijn bedreigd. Gevraagd hoe vaak u werd benaderd alvorens het schietincident plaatsvond in 2019, antwoordt u dat u geen schatting kan geven, maar dat het erg vaak was (NPO, p.18). Opnieuw kan deze uitleg niet overtuigen. U zou toch een zekere grootorde van het aantal incidenten/bedreigingen moeten kunnen aangeven.

U en uw broer J. M. (...) werden geïntimideerd en voortdurend achtervolgd, zo vertelt u, alsook werd u constant bedreigd om toe te treden tot hun groepering. U vervoegt dat het erger werd, waarna er een korte pauze plaatsvond en ze vervolgens opnieuw opdoken om u wederom te belagen (NPO, p.14). Uw broer J. M. (...) verklaart eveneens dat jullie jarenlange bedreigingen ontvingen van de bendes in de wijk (NPO broer J. M. (...), p.12). Gevraagd wat deze jarenlange belaging dan heel concreet inhield, herhaalt u in zeer algemene en onduidelijke bewoordingen dat dit voordien reeds bestond en dat het vandaag nog steeds bestaat. U danst rond de vraag heen en gooit met enkele termen zoals drugshandel, moorden en afpersing (NPO, p.16-17). Gevraagd meer gericht en concreet te antwoorden, vertelt u het volgende: "De eerste daad van belaging die ik heb ondergaan bestond erin dat die mensen wilden dat ik iets zou vervoeren, drugs vermoed ik. Later spraken ze me opnieuw aan. Heel de tijd hamerden ze erop dat we bij hun groep moesten komen, toetreden, bleven benadrukken dat als we niet met hen samenwerkten risico dat ze ons terecht zouden stellen. "Als jullie niet meewerken stellen we jullie terecht." Zo ging het ook tot er feiten op volgden en dat ik eigenlijk bijna ben omgekomen" (NPO, p.17). U vermoedt aldus dat ze wilden dat u drugs zou vervoeren en zo werd u jarenlang bedreigd. Uw broer J. M. (...) verklaart in dezer het volgende: "Ook met mij, ze willen me rekruteren, ik zeg ik wil niet, dan gaan ze dat met geweld proberen. En zo maken ze een einde aan uw leven." (NPO broer J. M. (...), p.16). Gelet op voorgaande verklaringen van zowel u als uw broer verbaast ten zeerste dat de bedreigingen - zelfs met de dood - zo lang hebben kunnen aanhouden zonder dat er enig gevolg werd aangegeven, nl. tot het door u voorgehouden schietincident in 2019, hoewel jullie beiden aangeven dat de narco-paramilitairen het risico van een weigering uitdrukkelijk hebben aangegeven. Ook deze vaststelling is weinig aannemelijk. Er zijn klaarblijkelijk op die manier jaren verstreken al eer er zich een ernstig feit ten aanzien van u zou hebben voorgedaan, desondanks de jarenlange intimidaties. Dit doet de wenkbrauwen fronsen. Wat is immers het nut van niet-ophoudende dreigementen indien daar jarenlang geen enkel gevolg aan werd gegeven.

Wanneer u wordt gevraagd of jullie, in ruil voor de toetreding tot de bende of militia, iets werd beloofd, vertelt u dat ze het nooit daarover hebben gehad. U benadrukt dat het ging om gedwongen inlijving om hun (drugs)oorlogen te onderhouden, en dat wie niet wilde meewerken, wordt terechtgesteld, zo stelt u (NPO, p.18). Ook hieruit blijkt nogmaals een uiterst wrede houding van de groepering die het op u en uw broer had gemunt. Echter strookt deze niet met hetgeen u verklaart te hebben meegemaakt doorheen de jaren. U heeft namelijk jarenlang geweigerd om mee te werken, doch duurde het volgens uw verklaringen tot het schietincident in 2019, vele jaren later, dat ze u ineens wilden 'terecht stellen'. De logica in uw verhaal is hier ver zoek. Dat u de toenaderingen voor drugssmokkel door narco-paramilitairen ettelijke jaren kon afwimpelen, valt aldus niet te rijmen met de meedogenloze houding die u schets van deze groepering.

Bijgevolg gevraagd hoe u dan steeds uw medewerking kon weigeren, vertelt u dat u deze mensen zo vaak te zien kreeg en dat de bedreigingen zo wijdverspreid waren, dat jullie verhuisden naar de wijk El Recuerdo. Echter werden u en uw broer ook hier benaderd, zo voegt u toe. Nogmaals gevraagd hoe u uw belagers steeds heeft kunnen afwimpelen, zowel in La Fortaleza als in El Recuerdo, antwoordt u dat u soms bij uw zus en soms bij uw tante verbleef, alsook dat u het huis niet meer verliet (NPO, p.18). Deze verklaringen kunnen allerminst ernstig worden genomen, gezien u eveneens verklaart dat u de gewoonte had om twee maal per week te gaan voetballen met uw vrienden (NPO, p.19). Daarenboven bleef u werken tot één of twee maanden voor uw vertrek uit Colombia op 15 november 2022, wat toch impliceert dat u deelnam aan het openbare leven (NPO, p.9 & NPO, p.15). U kwam dus wel degelijk nog buiten en niet enkel om van uw thuis naar uw werk te gaan, maar ook in de openbare ruimte op een voetbalplein. Dezelfde vaststelling geldt voor uw broer J. M. (...). Ook hij heeft jarenlang jullie belagers kunnen ontlopen tot hij op 25 december 2021 werd geslagen met de achterkant van een revolver (NPO broer J. M. (...), p.14). Vervolgens bleef hij nog tot april 2022 in Colombia (zie infra). Bovenstaande vaststellingen komen de geloofwaardigheid van uw en uw broers beweerde problemen én de dringendheid ervan niet ten goede.

Ten derde stipt het CGVS aan dat u Colombia ongeveer vijf of zes jaar geleden reeds heeft verlaten en naar België bent gekomen. U verbleef zes tot zeven maanden in België, met de steun van uw zus M. F. (...), waarna u vrijwillig terugkeerde naar Colombia met behulp van Caritas (NPO, p.6). Destijds heeft u geen verzoek om internationale bescherming ingediend. Dat u na alle jaren van bedreigingen in Colombia hier niet om internationale bescherming heeft verzocht de eerste keer dat u in België was, doet andermaal de wenkbrauwen fronsen. Dat u vervolgens bent teruggekeerd naar de plek waar u jarenlang problemen kende, en uw leven terug heeft opgepikt tart alle verbeelding in de context van uw relaas. Opnieuw doet dit afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ten vierde wijst het CGVS op het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen omtrent de beschieting in 2019. Zo legt u hieromtrent tegenstrijdige verklaringen af bij de verschillende asielinstanties. U stelt aanvankelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u begin 2019 aan het voetballen was met uw vrienden, toen verschillende personen op motor naar jullie toe kwamen gereden. Jullie liepen weg. Enkele dagen later benaderden zij jullie nogmaals tijdens het voetballen en vroegen of jullie tot hun groep wilden

behoren. Ze wisten waar jullie woonden en zeiden dat ze jullie families kenden. Twee of drie maanden later gingen jullie opnieuw voetballen op het plein, zo verklaart u verder, waarna deze personen uw naam riepen en het vuur openden (vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, vraag 3.5). Echter verklaart u nergens tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u uw belagers reeds twee maal had gezien op het voetbalplein voorafgaand aan het schietincident. Wanneer u wordt geconfronteerd met uw verklaringen bij de DVZ, ontkent u deze ten stelligste (NPO, p.19). Echter heeft u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aangegeven dat u enkele zaken en details achterwege heeft gelaten bij de DVZ, doch dat u de tolk goed had verstaan (NPO, p.4). Daarenboven heeft u een kopie van deze vragenlijst ontvangen, bevestigd door het ondertekend ontvangstbewijs (zie administratief dossier). De loutere ontkenning van uw eerder afgelegde verklaringen, niettegenstaande deze ingaan tegen wat u bij aanvang van het onderhoud op het CGVS liet optekenen, vormt hierdoor geen afdoende verschooning voor de vastgestelde inconsistentie omtrent de momenten dat u op het voetbalplein werd benaderd. Dat u deze elementen dan ook achterwege zou hebben gelaten, gelet op het cruciale belang van die incidenten, kan evenmin worden aangenomen.

Ten vijfde, wat betreft uw broer J. M. (...), verklaart u dat hij in december 2021 enkele vuistslagen kreeg omdat hij niet wilde meewerken met die bende (NPO, p.20). Echter verklaren hijzelf en zijn partner N. (...) dat hij geen vuistslagen, maar slagen met de achterkant van een geweer op zich kreeg (NPO broer J. M. (...), p.14 & NPO N. (...), p.11 & p.16). Geconfronteerd met deze incoherentie bevestigt u dat u slagen op zijn hoofd heeft vermeld en voegt u simpelweg toe "met een wapen". Een slag met een wapen blijkt echter iets anders dan een vuistslag. Dat u plots wel stelt dat het met een wapen was na confrontatie draagt bij tot het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas (NPO, p.20).

Ten zesde dient te worden opgemerkt dat het gedrag dat u en uw familieleden stelden in de periode voorafgaand aan jullie verzoek om internationale bescherming, op geen enkele wijze te verenigen valt met een ernstige vrees voor terugkeer naar Colombia. Indien u en uw familieleden daadwerkelijk het land ontvluchtten omwille van een gegronde vrees voor vervolging, mag verwacht worden dat jullie onverwijld bescherming zoeken bij aankomst in het eerste veilige land dat jullie bereiken.

De door u verklaarde vervolgingsfeiten vonden plaats vanaf u 15 of 16 jaar oud was waarbij het schietincident zou dateren van 2019 (NPO, p.18). U vertrok op 15 november 2022 uit Colombia (NPO, p.13) om in België te arriveren op 17 november 2022 (bijlage 26). Uit uw dossier blijkt dat u pas op 7 december 2022 om internationale bescherming verzocht (bijlage 26). Idem wat uw broer J. M. (...) betreft. Hij zou in april 2022 Colombia heeft verlaten (NPO broer J. M. (...), p.10) en arriveerde in België op 22 april van 2022 (NPO broer J. M. (...), p.11). Hij verzocht ook pas op 7 december 2022 om internationale bescherming in België, bijna 8 maanden later (zie bijlage 26 broer J. M. (...)). Dit gedrag valt evenmin in overeenstemming te brengen met een dringende nood aan bescherming. J. M. (...) stelt in dit verband dat hij hier niet veel kennis had over eventuele verblijfsprocedures en aan het wachten was op zijn echtgenote en kinderen. Deze verklaringen volstaan geenszins om zijn uitzonderlijk laattijdig verzoek te verschoenen. Er kan namelijk van worden uitgegaan dat de acute vrees omwille van de beweerde problemen in Colombia uw broer er net toe zouden aanzetten zo snel mogelijk bescherming te zoeken. Hij beschikte bovendien over een familiaal netwerk in België. Echter is het erg frappant dat jullie halfzus M. F. (...) reeds jarenlang in België verblijft, doch hij ook via haar geen informatie heeft vergaard omtrent de procedure (NPO broer J. M. (...), p.11-12).

Ten zevende leggen u en uw familieleden tegenstrijdige verklaringen af betreffende de problemen die N. (...), de partner van uw broer J. M. (...), kende in Colombia als gevolg van jullie problemen. Zo verklaart u dat zij inkopen ging doen, waar iemand op een motor haar aansprak en haar vroeg naar haar man, J. M. (...). Uit angst zette zij het op een lopen met haar zoontje, waarna haar zoontje werd aangereden door een wagen (NPO, p.15). N. (...) zelf verklaart echter dat zij op straat liep, en niet in de winkel was, toen iemand vanuit een auto haar naam riep. Zij wist niet wie dit was, waardoor ze begonnen te rennen. Haar zoontje werd vervolgens aangereden door een andere wagen, vertelt ze (NPO N. (...), p.11 & p.14). Vervolgens geeft uw partner S. (...) nog een andere versie van de feiten. Zij verklaart dat N. (...) en haar zoontje alleen thuis waren wanneer onbekende mensen het huis naderden. Deze onbekenden stelden haar vragen, waardoor N. (...) zich bedreigd voelde, verduidelijkt S. (...). Wanneer ze het huis ontvluchtte met haar zoontje werd hij aangereden door een wagen volgens de verklaringen van S. (...) (NPO S. (...), p.15). Gezien er geen consistente verklaringen bestaan omtrent de inhoud van de dreiging, alsook het vervoersmiddel van de belagers en de locatie van de bedreiging, kan geconcludeerd worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan dit incident. Ook dit draagt bij tot het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas.

Ten achtste merkt het CGVS op dat zowel u als uw familieleden allen zijn blijven werken in Colombia, ondanks de problemen die jullie er gekend zouden hebben. Zo werkte u voor de supermarktketen Olimpica; dit tot één of twee maanden voor uw vertrek uit Colombia (NPO, p.9). Nochtans is een supermarkt nu net de plaats waar vele mensen samen komen en u gemakkelijk kon worden gezien. Dat u na het schietincident van

2019 u zelf bleef verplaatsen, bijvoorbeeld om naar uw werk te gaan, doet de wenkbrauwen fronsen. Ook uw broer J. M. (...) bleef werken. Hij reed met zijn taxi tot ongeveer een maand voor zijn vertrek uit Colombia (NPO J. M. (...), p.6). Gezien hij stelt een diepe vrees te kennen voor de narco-paramilitairen die jullie wilden dwingen tot hun groepering toe te treden, moge men verwachten dat hij dan toch een minder zichtbare job zou zoeken om niet in het oog te lopen en/of dat hij zijn werkzaamheden als taxichauffeur zou stopzetten. Ook zijn partner N. (...), die volgens jullie verklaringen belaagd werd op straat, werkte nog tot vlak voor haar vertrek in een ijssalon in de wijk La Fortaleza (NPO N. (...), p.6). Ook zij oefende een zeer zichtbare job uit, en daarenboven bevond dit ijssalon zich in de wijk La Fortaleza, uitgerekend de plek waar u en uw broer zijn vertrokken uit veiligheidsoverwegingen. Nogmaals draagt dit bij tot het ongeloofwaardige karakter van jullie verklaringen. Tot slot heeft ook uw partner, S. (...), haar werkzaamheden verder gezet tot één maand voor haar vertrek op 27 april 2023 (NPO S. (...), p.8). Dit verbaast evenzeer, gezien zij verklaart dat zij voortdurend werd achtervolgd (NPO S. (...), p.9-10). Meer nog, volgens haar verklaringen werd zij door “een grote donkere persoon” bedreigd met een mes. Hij zou op zoek zijn geweest naar u, doch vermoedde hij dat u zich in Chili bevond. S. (...) antwoordde hem dat jullie uit elkaar waren, zo vertelt zij. Dit voorval zou hebben plaatsgevonden in december van 2022 (NPO S. (...), p.13-14). Dat is ongeveer vier maanden voor haar vertrek uit Colombia. S. (...) verklaart verder dat ze voortdurend werd gecontroleerd, waardoor het moeilijk was om zich van de ene naar de andere straat of van de ene naar de andere wijk te begeven (NPO S. (...), p.10). Gevraagd hoe deze controle concreet gebeurde, kan zij geen concreet antwoord geven. S. (...) verklaart immers het volgende: “Dat was nadat ze me hadden tegengehouden op straat. Wat ik bedoelde was dat ik alternatieve wegen zocht om naar het werk te gaan. Ik probeerde buiten te komen zonder dat ze me zouden zien of ik kwam gewoon niet buiten omwille van de angst” (NPO S. (...), p.17). Gezien zij zogezegd al in december 2022 achtervolgd en bedreigd werd toen zij haar werk verliet, is het weinig aannemelijk dat zij daar dan bleef verder werken, wetende dat zij van daaruit werd gevolgd. Echter blijft zij aan het werk in de wijk Valle de Lili in het zuiden van de stad Cali tot ongeveer een maand voor vertrek (NPO S. (...), p.8). Haar gedrag valt evenmin te rijmen met de vrees die zij daaraan koppelde.

Dat jullie allen in zulke omstandigheden alsnog besloten jullie werkzaamheden verder te zetten, daarenboven in erg publieke jobs én op plekken waar het gevaar volgens jullie verklaringen steeds aanwezig was, tart alle verbeelding. Deze vaststelling draagt bij tot het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas.

Ten negende merkt het CGVS nog op dat hoewel u reeds sinds meer dan vier jaar een relatie heeft met S. (...), zij slechts over weinig informatie beschikt betreffende uw problemen. Zo kan zij niet duiden sinds wanneer u die problemen al kent (NPO S. (...), p.11). Zij kan niet vertellen met wie u problemen kende. Ze weet enkel dat het een paramilitaire groep betreft. Evenmin heeft S. (...) weet van de foto's die de politie u zou hebben getoond in het ziekenhuis om de dader van het schietincident te identificeren (NPO S. (...), p.16). S. (...) verklaart haar beperkte kennis gezien het delicate onderwerp en uw onwil om hierover te praten (NPO S. (...), p.11). Echter betreft dit niet enkel uw verleden, maar heeft ook zij Colombia moeten verlaten als gevolg van deze problemen. Men moge verwachten dat zij op de hoogte is van alle voorafgaande feiten die geleid hebben tot haar vertrek en/ of zij zich daarover bij u heeft geïnformeerd. Des te meer wanneer het gaat over de foto's die de politie u zou hebben getoond om de dader van het schietincident te identificeren. Jullie hadden destijds al een relatie, waardoor men minstens kan verwachten dat zij hiervan op de hoogte is (NPO S. (...), p.11). Dat uw partner belangrijke en relevante elementen aangaande uw problemen – en bijgevolg de hare – niet kan benoemen, bevestigt nogmaals de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas en laat ernstig vermoeden dat jullie in werkelijkheid geen problemen hebben gekend met een paramilitaire groepering.

Ten tiende kan er geen geloof gehecht worden aan de verklaringen van J. M. (...) en N. (...) dat de ex-partner van J. M. (...) 'El Morucho' heeft kunnen filmen toen hij op zoek was naar J. M. (...) (NPO J. M. (...), p.14). Vooreerst blijken dit louter blote beweringen, gezien hier geen stukken over worden neergelegd; dus ook niet het bewuste filmpje. De afwezigheid van de video en de foto's die genomen zouden zijn door de ex-partner van J. M. (...) wordt verklaard door het stukgaan van de gsm van J. M. (...) (NPO N. (...), p.12 & NPO J. M. (...), p.14). Dit kan geen verschuiving bieden voor de afwezigheid van dit beeldmateriaal. De ex-partner van J. M. (...) zou dit beeldmateriaal opnieuw kunnen doorsturen, bovendien moge men verwachten dat u dergelijke beeldmateriaal op een veilige plaats zou hebben opgeslagen in geval er iets met uw telefoon zou gebeuren. De loutere bewering dat er beeldmateriaal bestaat van die gebeurtenis, volstaat niet. Bijgevolg kan ook hieraan geen geloof worden gehecht.

Als elfde punt merkt het CGVS nog op dat u pas laattijdig een klacht heeft ingediend bij de fiscalia. U stelt dat u aanvankelijk geen klacht durfde neerleggen, omwille van corruptie en fraude in het land (NPO, p.15). Pas twee of drie maanden voor uw vertrek heeft u dan toch een klacht neergelegd (NPO, p.22). Echter werkte u wel mee met de politie om de dader van de schietpartij te identificeren in het ziekenhuis (NPO, p.14). Het mag ten zeerste verbazen dat u aanvankelijk geen klacht indiende doch wel samenwerkte met de politie; toch wanneer u telt dat er sprake is van corruptie en fraude. Te meer u ook verklaart nooit problemen te hebben gekend met de Colombiaanse autoriteiten, noch met het gerecht of de politie (NPO, p.9). Evenmin hebben S. (...), N. (...) en J. M. (...) ooit persoonlijk problemen gekend met de autoriteiten, het gerecht of de politie in

Colombia (NPO S. (...), p.9; NPO J. M. (...) p.6; NPO N. (...) p.6). Bovendien heeft u uw – laattijdige klacht – niet verder opgevolgd. U vertelt dat u er niets mee te maken wilt hebben (NPO, p.21-22). Ook uw broer J. M. (...) stelt dat het tijdverspilling is (NPO J. M. (...), p.21). Uw partner S. (...) verklaart dat zij niet eens op de hoogte is of er al dan niet ontwikkelingen zijn betreffende uw klacht (NPO S. (...), p.19). In kader van uw verzoek om internationale bescherming is de opvolging van de klacht die u bij uw eigen overheid heeft neergelegd, en waarmee u te kennen gaf eerst hun bescherming en hulp te willen inroepen, een essentieel en relevant element. Dat u dus klaarblijkelijk geen verdere interesse zou hebben getoond in het vervolg en de uitkomst van uw klacht, mag ten zeerste verbazen. Dit alles staat haaks op de door u voorgehouden vrees voor vervolging.

Tot slot merkt het CGVS nog op dat uit het gewelddadige overlijden van J. S. H. H. (...), de neef van N. (...), geen gegronde vrees in uw hoofde kan worden afgeleid. U stelt dat hij werd omgebracht omdat hij weigerde toe te treden tot de groepering (NPO, 15). Echter kan u, noch uw familieleden over het overlijden van J. (...) enige bijzonderheden verschaffen. U stelt dat hij weigerde toe te treden tot de groepering en dit de aanleiding was voor zijn dood (NPO, p.15). S. (...) kan echter niet met zekerheid zeggen om welke reden hij werd gedood (NPO S. (...), p.20). N. (...) vertelt dat hij werd doodgeschoten ten tijde van de protesten. Zelf kan zij niet met zekerheid zeggen door wie haar neef werd gedood of om welke reden dat si gebeurd (NPO N. (...), p.16). Wat er ook van zij, er kan dan ook geen rechtsreeks verband worden gelegd met uw eigen situatie.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw paspoort en uw identiteitskaart tonen louter uw identiteit aan, wat in deze beslissing niet betwist wordt. De kopieën van uw vliegtickets naar België tonen aan hoe en wanneer u bent gereisd, niets meer of niets minder. De medische documenten omtrent uw ziekenhuisopname beschrijven een schotwonde en problemen aan uw testikels, echter verklaart dit niet hoe u deze verwonding heeft opgelopen en/of in welke omstandigheden één en ander zich heeft voorgedaan. Daar er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kan hieruit niets worden geconcludeerd betreffende de manier waarop u deze verwondingen heeft opgelopen. Uw klacht neergelegd bij de fiscalía d.d. 22 augustus 2022 werd reeds bovenstaand besproken. Het CGVS merkt hierover nog op dat de klacht niet van die aard is dat het de door u ingeroepen vervolgingsfeiten aannemelijk maakt, daar eenieder eender welke verklaring kan afleggen ten aanzien van de politie. Om enige bewijskracht aan een document te ontfemen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. De overlijdensakte van J. S. H. H. (...) toont geen rechtstreeks verband aan met uw situatie noch kan dit de door u voorgehouden problemen staven.

Voor de volledigheid moet worden aangestipt dat het CGVS in hoofde van zowel uw partner S. A. A. M. (...), als in hoofde van uw broer C. R. J. M. (...) en zijn partner N. Z. H. (...) eveneens een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen. Een kopie van deze beslissingen en de notities van hun persoonlijke onderhouden werden toegevoegd aan uw administratief dossier.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en

georganiseerde misdadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is

gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoeker – i.e. de broer van tweede verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, J. M. C. R. (...), verklaarde over de Colombiaanse nationaliteit te beschikken en een katholiek christen te zijn. U bent geboren op (...) 1991 in Cali, in de provincie Valle de Cauca, Colombia. Uw eerste woonplaats was in de wijk El Jardín, vervolgens woonde u in de wijk La Fortaleza.

U heeft de middelbare school afgerond, waarna u werkzaam was bij onder andere een geldtransportbedrijf en een supermarktketen. U was drie jaar lang taxichauffeur tot een maand voor uw vertrek uit Colombia.

U heeft een dochter genaamd M. C. C. (...), samen met uw ex-partner N. A. Z. (...), waar u officieel nog steeds mee bent gehuwd. Zowel uw ex-partner als uw dochter M. (...) verblijven heden in Cali.

U bent ongeveer twaalf jaar samen met uw huidige partner N. Z. H. (...). Samen woonden jullie aanvankelijk in de wijk Leon XIII in Cali en woonde u vervolgens een tijdje bij uw tante in Pasto. Verder verbleef u af en toe in Barrio Petecuy te Cali. De laatste drie à vier jaar van uw verblijf in Colombia woonde u op C. (...) te Cali met uw vrouw N. (...), jullie dochter J. C. Z. (...), jullie zoon M. C. Z. (...) en uw schoonvader.

Sinds uw jeugd probeerden narco-paramilitaire bendes u en uw broer D. A. C. R. (...) te rekruteren voor drugssmokkel en andere criminele activiteiten. Zo vreesde u ene Saül, die regelmatig in de gevangenis zat.

Op 12 maart 2019 werd uw broer D. A. (...) beschoten tijdens het voetballen door ‘El Morocho’. Hij overleefde de aanval en kon in het ziekenhuis twee mannen identificeren op foto’s die de politie hem toonde. Hij diende geen klacht in.

In 2019 liep uw partner met jullie kind M. (...) over straat toen zij plots dienden te vluchten omdat ze werden bedreigd. Toen zij de weg over staken werd M. (...) aangereden en geraakte hij gewond aan zijn voet.

In mei 2021 was uw huidige partner N. (...) op stap met haar neef J. S. (...). Toen zij naar huis ging en J. (...) nog even een sigaret wou roken, werd hij doodgeschoten.

Op 25 december van 2021 benaderde ene O. V. (...) u en zette hij u onder druk te zetten om drugs voor hem te verkopen. U had namelijk veel connecties. U weigerde dat, waarna hij u enkele slagen op uw hoofd gaf met zijn revolver.

U besloot dat het te gevaarlijk werd in Colombia voor u en uw familie en boekte een ticket in december 2021. U verliet Colombia, alleen, op 12 april 2022 per vliegtuig. U vloog via Medellín tot Madrid, waar u op 13 april 2022 arriveerde. Op 21 april 2022 reisde u per Flixbus naar België waar uw zus M. F. (...) reeds jaren verblijft en over de Belgische nationaliteit beschikt. U arriveerde in België op 22 april 2022.

Op 22 augustus 2022 diende D. A. (...), die op dat moment nog in Colombia was, een klacht in bij de fiscalía (Openbaar Ministerie) naar aanleiding van de beschieting.

Ook uw partner en uw broer besloten dat het te gevaarlijk werd in Colombia. Zij verlieten Colombia op 15 november 2022, samen met uw kinderen M. C. Z. (...) en J. C. Z. (...). Zij vlogen samen vanuit Cali naar Medellín, van waaruit ze het vliegtuig namen tot Madrid, Spanje. Een dag later namen zij de Flixbus van Spanje naar België. Uw partner N. (...) en uw broer D. A. (...) dienden een verzoek om internationale bescherming in te België op 7 december 2022. U diende eveneens diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

Uw ex-partner N. C. Z. (...) stuurde u foto's en video's van bendeleden van Morocho die langs hun verblijfplaats reden na uw vertrek. Zij ondervroegen eveneens de huidige partner van N. C. Z. (...).

De partner van uw broer, S. A. A. M. (...) ondervond eveneens problemen. Zij besloot Colombia te verlaten uit veiligheidsoverwegingen. Zij arriveerde in België op 29 april 2023 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 13 juli 2023.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw paspoort en uw identiteitskaart neer, alsook kopieën van volgende stukken: een medisch verslag omtrent de ziekenhuisopname van D. A. (...), de overlijdensakte van J. S. H. H. (...), de klacht neergelegd bij de fiscalía d.d. 22 augustus 2022 door D. A. (...), een ticket van de Flixbus en een contract van een IBO-cursus van de VDAB.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In hoofdorde dient te worden vastgesteld dat u zich voor uw verzoek om internationale bescherming quasi integraal baseert op de asielmotieven die door uw broer D. A. C. R. (...) werden aangehaald. Dient evenwel te worden opgemerkt dat in zijn hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Deze beslissing kan hier, ten aanzien van u en de verklaringen die u heeft afgelegd, worden hernomen en luidt als volgt:

"(...)"

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw paspoort, uw identiteitskaart en het ticket van de Flixbus bieden zicht op uw nationaliteit, identiteit en reisweg. Dit zijn zaken die niet ter discussie staan. Dat u in België een cursus bij de VDAB heeft gevolgd, wordt evenmin betwist.

De medische documenten omtrent de ziekenhuisopname van D. A. (...) omschrijven een schotwonde en problemen aan zijn testikels, echter verklaart dit niet hoe hij deze verwondingen heeft opgelopen en/of in welke omstandigheden dat is gebeurd. De klacht neergelegd bij de fiscalía d.d. 22 augustus 2022 werd reeds bovenstaand besproken. Het CGVS merkt hierover nog op dat de klacht niet van die aard is dat het de door u ingeroepen vervolgingsfeiten aannemelijk maakt, daar eenieder eender welke verklaring kan afleggen. Om enige bewijskracht aan een document te ontlenuen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. De overlijdensakte van J. S. H. H. (...) toont geen rechtstreeks verband aan met uw persoonlijke situatie.

Voor de volledigheid kan nog worden aangestipt dat het CGVS in hoofde van uw partner N. Z. H. (...) en van S. A. A. M. (...), de partner van uw broer D. A. (...), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen. Een kopie van deze beslissingen en de notities van hun persoonlijke onderhouden werden toegevoegd aan uw administratief dossier.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een

spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld

aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoekster – i.e. de partner van eerste verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, N. Z. H. (...), verklaarde over de Colombiaanse nationaliteit te beschikken. U bent geboren op (...) 1996 in Cali, departement Valle del Cauca in Colombia.

U verbleef doorheen uw kindertijd in de wijk La Fortaleza te Cali. Toen u ongeveer 10 jaar oud was bent u verhuisd naar de wijk Bajado, waarna u terugkeerde naar de wijk La Fortaleza. Vervolgens woonde u in de wijk Oblado Campesto. Toen uw zoon M. C. Z. (...) op (...) 2017 werd geboren verhuisde u naar de wijk Leon 13, waar u verbleef op C. (...). Af en toe verbleef u bij uw schoonmoeder, die eerst in de wijk La Fortaleza woonde, vervolgens in de wijk Recuerdo en nadien in de buitenwijk Bochalema.

U behaalde uw diploma van het middelbare onderwijs. U studeerde vervolgens kapper en manicure. Uw was werkzaam in een kapsalon, u werkte in de distributie van kip en als laatste job in Colombia werkte u in een ijssalon; dit gedurende negen maanden. Dit deed u tot oktober 2022.

U en uw partner J. M. C. R. (...) hebben sinds twaalf jaar een relatie. Jullie hebben samen twee kinderen: een zoon genaamd M. C. Z. (...) en een dochter genaamd J. C. Z. (...).

Uw partner J. M. (...) en zijn broer D. A. C. R. (...) werden sinds lange tijd lastig gevallen door narco-paramilitairen die hen wilden ronselen voor criminele activiteiten. Zo werd D. A. (...) beschoten in 2019 wanneer hij op een voetbalveld was.

Op 12 maart 2021 liep u over straat met uw zoontje M. (...), toen iemand vanuit een wagen uw naam riep. Uit schrik liepen jullie snel de straat over, waarbij uw zoontje werd aangereden door een taxi. Uw zoontje geraakte daarbij gewond aan zijn been.

In mei 2021 was u op stap met uw neef J. S. (...). Hij zei u dat u al mocht vertrekken, omdat hij nog een sigaret zou roken. Nadat u was vertrokken, werd hij doodgeschoten.

In december 2021 werd uw partner J. M. (...) omwille van de problemen met de narco-paramilitairen op het hoofd geslagen met een revolver. Hij besloot dat het te gevaarlijk werd voor hem in Colombia en verliet het land op 12 april 2022. Hij vloog via Medellín tot Madrid, Spanje, waar hij op 13 april 2022 arriveerde. Op 21 april 2022 reisde hij met de Flixbus naar België, waar hij aankwam op 22 april 2022.

Op 22 augustus 2022 diende D. A. (...) een klacht in bij de fiscalía (Openbaar Ministerie) in verband met de beschieting.

Jullie besloten dat het te gevaarlijk werd in Colombia. U verliet Colombia op 15 november 2022 samen met uw kinderen M. C. Z. (...) en J. C. Z. (...) alsook met de broer van uw partner, D. A. (...).

Jullie vlogen samen vanuit Cali naar Medellín, van waaruit jullie het vliegtuig namen tot Madrid. Een dag later namen jullie de Flixbus van Spanje naar België. U en D. A. (...) dienden een verzoek om internationale bescherming in te België op 7 december 2022. Ook uw partner J. M. (...), die zich sinds april 2022 in België bevond, diende diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest een terugkeer naar Colombia door de problemen van uw partner en zijn broer. Hierdoor vreest u ook voor uw kinderen. Uw broer O. A. Z. L. (...) verblijft sinds 2021 in Spanje. Uw broer J. Z. L. (...) verblijft sinds 2022 in Ecuador. Uw vader verblijft op C. (...) in de wijk Leon 13 te Cali. Uw moeder verblijft op C. (...) in de wijk Fortaleza te Cali.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw paspoort, de paspoorten van uw twee kinderen en uw identiteitskaart neer. Daarnaast legde u kopieën van volgende stukken neer: medische documenten omtrent de ziekenhuisopname van D. A. (...), de overlijdensakte van uw neef J. S. H. H. (...), de klacht neergelegd bij de fiscalía d.d. 22 augustus 2022 door D. A. (...), tickets van 'Laika Travels' en een arbeidsovereenkomst uit België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In hoofdorde dient te worden vastgesteld dat u zich voor uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op de asielmotieven die door uw schoonbroer D. A. C. R. (...), werden aangehaald. Dient evenwel te worden opgemerkt dat in zijn dossier een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Deze beslissing kan hier, ten aanzien van u en de verklaringen die u heeft afgelegd, worden hernomen en luidt als volgt:

"(...)"

Uw documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw paspoort, de paspoorten van uw twee kinderen, uw identiteitskaart en uw tickets van Laika Travels bieden zicht op jullie nationaliteit, identiteit en reisweg. Dit zijn zaken die niet ter discussie staan. De medische documenten omtrent de ziekenhuisopname van D. A. (...) omschrijven een schotwonde en problemen aan zijn testikels, echter verklaart dit niet hoe en/of in welke omstandigheden hij deze verwondingen heeft opgelopen. De klacht neergelegd bij de fiscalía d.d. 22 augustus 2022 werd reeds bovenstaand besproken. Het CGVS merkt hierover nog op dat de klacht niet van die aard is dat het de door u ingeroepen vervolgingsfeiten aannemelijk maakt, daar eenieder eender welke verklaring kan afleggen. Om enige bewijskracht aan een document te ontnemen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. De overlijdensakte van J. S. H. H. (...) toont niets aan aangaande de mogelijke problemen die uzelf gekend zou hebben in Colombia. De arbeidsovereenkomst uit België heeft geen betrekking op uw vrees voor vervolging. Hieruit kan immers niets afgeleid worden over mogelijke problemen die u in Colombia gekend zou hebben.

Voor de volledigheid kan nog worden aangestipt dat het CGVS in hoofde van uw partner J. M. C. R. (...) en van S. A. A. M. (...), de partner van D. A. (...), eveneens een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen. Een kopie van deze beslissingen en de notities van hun persoonlijke onderhouden werden toegevoegd aan uw administratief dossier.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetá. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De vierde bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoekster – i.e. de partner van tweede verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, S. A. A. M. (...), verklaarde over de Colombiaanse nationaliteit te beschikken en geboren te zijn op (...) 1998 in de wijk El Jardim in de stad Cali van het departement Valle del Cauca, in Colombia.

Hier woonde u samen met uw moeder bij uw grootvader op C. (...) doorheen uw kindertijd. Vervolgens verhuisden jullie naar de wijk Agua Blanca te Cali. Hier ging u naar de lagere en een deel van de middelbare school. Vervolgens woonden jullie een jaar in de wijk Potrero Grande, waarna jullie terugkeerden naar C. (...) in de wijk El Jardim. U rondde uw middelbare school af. Vervolgens verbleef u ongeveer anderhalf jaar op een ander onbekend adres, waarna jullie terugkeerden naar C. (...) in de wijk El Jardim. Dit was uw laatste adres in Colombia.

Uw vader overleed nadat hij overvallen werd toen u drie jaar oud was. U woonde heel uw leven samen met uw moeder A. (...), uw halfzus M. (...) en uw tante L. (...).

U volgde een opleiding tot keukenhulp in de Escuela Gastronómica de Occidente te Cali in 2016 en 2017. Voor en na uw opleiding was u werkzaam in verschillende jobs: zo werkte u in een supermarkt, werkte u met een borduurmachine in een naaiatelier en werkte u in een restaurant. Tijdens de Covid-pandemie was u werkloos, waarna u het werk hervatte in Restaurante L. (...) in 2021. U deed deze job tot een maand voor uw vertrek uit Colombia.

Uw moeder A. (...) verblijft momenteel op C. (...) in de stad Cali van het departement Valle del Cauca.

U heeft sinds vier jaar een relatie met D. A. C. R. (...). D. A. (...) had reeds lange tijd problemen met paramilitairen. Op 3 november 2019 werd hij beschoten aan een voetbalplein. Hij overleefde de aanval.

In maart van 2021 werd N. Z. H. (...), de partner van D. A. (...)’s broer J. M. C. R. (...), benaderd aan haar woning. Zij probeerde te vluchten waarna haar zontje werd aangereden door een wagen. Twee of drie maanden later werd de neef van N. (...), genaamd J. S. H. H. (...) doodgeschoten.

In december 2021 werd J. M. (...), de broer van uw partner, belaagd. Hij besloot dat het te gevaarlijk werd voor hem in Colombia en verliet het land op 12 april 2022. Hij vloog via Medellín tot Madrid, Spanje, waar hij op 13 april 2022 arriveerde. Op 21 april 2022 reisde hij naar België, waar hij arriveerde op 22 april 2022.

In augustus 2022 legde uw partner D. A. (...) een klacht neer bij de fiscalía (Openbaar Ministerie). Ongeveer één of twee maanden voor zijn vertrek uit Colombia stopte hij zijn werkzaamheden. Hij verliet Colombia op 15 november 2022 samen met N. (...) en de kinderen van N. (...) en zijn broer J. M. (...) genaamd M. C. Z. (...) en J. C. Z. (...). Samen reisden zij tot België, waar zij op 7 december 2022 een verzoek om internationale bescherming indienden. Ook J. M. C. R. (...), die zich sinds april 2022 in België bevindt, diende op 7 december 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

U werd lastiggevallen in Cali omwille van de problemen van uw partner. Zo werd u in december van 2022 gevolgd door een grote donkere persoon, wanneer u na uw werk onderweg was naar het openbaar vervoer. Die persoon benaderde u, hield een mes tegen uw zij en vroeg u waar D. A. (...) was. De man zei dat dat hij wist dat D. A. (...) in Chili was. U zei hem dat jullie relatie voorbij was, zodat hij u met rust zou laten. Vervolgens probeerde u voorzichtiger te leven, eten via applicaties op uw telefoon te bestellen en andere routes te nemen.

Op 27 april 2023 vloog u vanuit Cali naar Bogotà, om vervolgens Colombia te verlaten. U vloog naar Madrid, waar u meteen de Flixbus nam naar Brussel. U arriveerde in België op 29 april 2023, waarna u op 13 juli 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw paspoort, uw identiteitskaart en uw rijbewijs neer, alsook medische documenten van uw partner D. A. (...), een klacht neergelegd bij de fiscalía van D. A. (...) d.d. 22 augustus 2022, de overlijdensakte van J. S. H. H. (...) en uw vliegtickets.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u zich voor uw verzoek om internationale bescherming baseert op de asielmotieven die ook door uw partner D. A. C. R. (...) werden aangehaald. Dient evenwel te worden opgemerkt dat in zijn dossier een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Deze beslissing kan hier, ten aanzien van u en de verklaringen die u heeft afgelegd, worden hernomen en luidt als volgt:

“(…)”

Net zoals bij uw partner D. A. C. R. (...) kunnen uw documenten bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs en uw vliegtickets bieden zicht op uw nationaliteit, identiteit en reisweg. Dit zijn zaken die niet ter discussie staan. De medische documenten omtrent de ziekenhuisopname van D. A. (...) omschrijven een schotwonde en problemen aan zijn testikels, echter verklaart dit niet hoe en/of in welke omstandigheden hij deze verwondingen heeft opgelopen. Daar er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kan hieruit niet geconcludeerd worden hoe D. A. (...) deze verwondingen heeft verkregen. De klacht neergelegd bij de fiscalía d.d. 22 augustus 2022 werd reeds bovenstaand besproken. Het CGVS merkt hierover nog op dat de klacht niet van die aard is dat het de door u ingeroepen vervolgingsfeiten aannemelijk maakt, daar eenieder eender welke verklaring kan afleggen. Om enige bewijskracht aan een document te ontlenen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. De overlijdensakte van J. S. H. H. (...) toont niets aan over mogelijke problemen die u persoonlijk gekend zou hebben in Colombia.

Voor de volledigheid kan nog worden aangestipt dat het CGVS in hoofde van de broer van uw partner J. M. (...) en zijn partner N. (...) eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Een kopie van deze beslissingen en de notities van hun persoonlijke onderhouden werden toegevoegd aan uw administratief dossier.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdadagroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cqvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer

dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekende partijen tevens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoeren.

Waar tweede verzoeker in de bestreden beslissingen wordt verweten vage verklaringen te hebben afgelegd over de moord op zijn oom en neef, voeren verzoekende partijen het volgende aan:

"Verzoekende partij bemerkt dat haar oom werkte met andere leden en dat hij hierover evident geen informatie gaf aan zijn familieleden. Verzoekende partij kan dan ook niet meer dan afgaan op de beperkte informatie die haar familie bezit over M. (...):

p. 10 CGVS man

(...)

p. 16 CGVS man

(...)

Indien verwerende partij mee is met het hele bende gebeuren, dan weet zij even goed dat personen die lid zijn van bendes en groeperingen geen informatie meedelen met hun familieleden niet alleen voor hun eigen veiligheid, maar voornamelijk voor de veiligheid van diezelfde familieleden."

Waar in de bestreden beslissingen geen geloof wordt gehecht aan de verklaringen van tweede verzoeker over de start van de belagingen en over hoe hij en zijn broer, eerste verzoeker in casu, de narco-paramilitairen hebben kunnen afwimpelen, betogen verzoekende partijen als volgt:

"Eerste verzoekende partij merkt op dat zij mondelinge bedreigingen kregen sinds een jonge leeftijd en dat zij niet fysiek werden gedwongen toen de bedreigingen begonnen. Ook merkte haar dochter op dat er een man die gekend was voor drugs rond het huis hing. Echter, zoals verzoekende partij verklaarde, waren de

bedreigingen zo wijdverspreid en spraken de leden van de narco-paramilitairen zoveel mensen en dan voornamelijk jongeren aan, dat zij niet iedereen fysiek konden dwingen om te werken voor hen, maar dat zij vooral mondelinge dwang uitoefende en zo de mensen schrik probeerden aan te jagen opdat zij zouden meewerken. Verzoekende partij is dan uit voorzorgen verhuisd naar een andere wijk, maar ook daar bleef hij lastig gevallen worden. Daarom verliet verzoekende partij het huis weinig en bleef zij wisselen van verblijfplaatsen:

pp. 17-18 CGVS man

(...)

Verzoekende partij diende uiteraard te voorzien in levensonderhoud en dus had zij geen keuze dan zich wel nog voor werk buitenshuis te begeven. Het ging aldus niet over een eigen persoonlijke keuze, maar om levensnoodzaak. Na verloop van tijd waren er periodes waarin de bedreigingen daalden, vooral nadat arrestaties hadden plaatsgevonden. Verzoekende partij ging er in die periodes van uit dat zij al meer naar buiten kon gaan. Zij is ook maar een mens die nood heeft aan ontspanning en dus ging zij tweemaal per week gaan voetballen. Indien verzoekende partij de toekomst had kunnen voorspellen en had kunnen voorzien dat zij in een openbare ruimte zou worden beschoten, had zij dit nooit gedaan. In dit kader merkt verzoekende partij op dat de leden van de groepering niets in ruil beloofden. Het enige juist antwoord voor hen was "ja" en zij onderhandelden niet over enige gunsten of diensten terug in ruil voor het uitvoeren van werk voor hen:

p. 18 CGVS man

(...)

Verzoekende partij wenst hieraan toe te voegen dat de man van haar nicht S. (...) ook een bendelid is en dat de bendeleden daarom niet van meet af aan fysieke dwang uitoefende of verzoekende partij en haar broer niet meteen terecht stelden alsook dat dit de reden is dat de bendeleden meer geduld hadden t.a.v. eerste verzoekende partij en haar broer:

p. 16 CGVS J. M. (...)

(...)

Uiteraard zouden de bendeleden verzoekende partij en haar broer niet zomaar gaan en hebben zij uiteindelijk wel een aanval gepleegd."

Waar in de bestreden beslissingen wordt aangestipt dat tweede verzoeker vijf of zes jaar geleden al eens in België was geweest en vrijwillig terugkeerde naar Colombia, laten verzoekende partijen het volgende gelden: "Verzoekende partij verliet Colombia in de hoop dat de situatie zou bedaren na een drietal maanden. Zij kwam toe in België en bleef langer dan voorzien:

p. 6 CGVS man

(...)

p. 22 CGVS man

(...)

p. 17 CGVS J. M. (...)

(...)

Toen zij had vernomen dat er arrestaties waren geweest en dus de desituatie kalmer was geworden, besloot zij terug te keren. Na haar terugkeer vestigde zij zich in Pasto. Zij heeft er werkelijk alles aan gedaan om toch nog haar leven in Colombia te kunnen leiden, maar na haar terugkeer werd de situatie en het gevaar voor haar leven niet meer uit te houden waarna zij noodgedwongen opnieuw Colombia diende te verlaten."

Waar in de bestreden beslissingen tegenstellingen worden aangehaald tussen het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) van tweede verzoeker, alsook tussen het onderhoud van tweede verzoeker en dat van eerste verzoeker, voeren verzoekende partijen nog het volgende aan:

"Verzoekende partij begrijpt niet wat er is misgelopen. Zij vermoedt dat er een verwarring is geweest en zij bevestigt dat de belagers haar wel al hadden aangesproken tweemaal alvorens zij op verzoekende partij hebben geschoten, maar dat de belagers verzoekende partij niet voorafgaand hadden benaderd op het voetbalveld. Dit was buiten op het voetbalveld op straat.

Wat betreft de tegenstelling tussen de "vuistslag" en de slag met een wapen, stelt verzoekende partij dat zij het woord "cacha" heeft gebruikt. Cacha kan in het Spaans vertaald worden als "spierkracht" wat zou neerkomen op een vuistslag, maar in Latijns-Amerika wordt cacha vertaald volgens het RAE woordenboek als volgt¹:

(...)

Letterlijk vertaald als volgt: "Elk van de twee stukken die het handvat van een mes of de kolf van sommige vuurwapens bedekken."

Het is duidelijk dat het om een interpretatie/vertaalfout gaat en geen tegenstelling."

Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen beweert dat het gedrag dat tweede verzoeker en zijn familieleden stelden "niet te verenigen valt met een ernstige vrees voor terugkeer naar Colombia", merken verzoekende partijen het volgende op:

“Verzoekende partij merkt op dat gezien zij en haar broer een gezamenlijk risico deelden en dus omwille van dezelfde redenen vreesden voor hun leven, zij als familie een verzoek om internationale bescherming trachtten in te dienen. Zij wisten niet dat dit ook apart kon en dachten dat omdat het over eenzelfde motieven ging, dit samen moest ingediend worden. J. M. wachtte aldus af tot de komst van eerste verzoekende partij. Vervolgens hebben zij zich geïnformeerd over waar en hoe zij een verzoek konden indienen als familie samen en dienden zij tezamen een verzoek in op 7 december 2022.”

Waar in de bestreden beslissingen wordt gewezen op tegenstrijdige verklaringen over de problemen die eerste verzoekster in Colombia zou hebben gekend, stellen verzoekende partijen het volgende:

“Verzoekende partij stelt dat het feit dat verschillende personen dezelfde asielmotieven aanhalen uiteraard niet alleen implicaties betreffende heeft de vorm van de verklaringen, maar ook betreffende de inhoud. Zeker aangezien haar partner en de partner van haar broer niet goed overeen komen met elkaar en zij niet veel spreken met elkaar.

De aanwezigheid van vier verschillende personen in casu impliceert een verschillend perspectief en verschillende belevenis van evenementen. Het is van belang dat verwerende partij de verschillende persoonlijkheden, emoties en het verleden van éénieder in acht neemt en niet blindelings de verklaringen naast elkaar legt om eventuele tegenstrijdigheden op te zoeken.”

Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen opmerkt dat zowel tweede verzoeker als zijn familieleden zijn blijven werken, betogen verzoekende partijen als volgt:

“Zoals verzoekende partij supra heeft uiteengezet, moesten verzoekende partij en haar familieleden in een levensonderhoud voorzien. Zij hadden gezinnen die zij dienden te ondersteunen en dus hadden allen geen andere keuze dan toch te gaan werken en zo niet, wat anders hadden zij moeten doen? Zij waren niet van rijke komaf en dus zij konden niet simpelweg leven van het geld van hun ouders. Echter, allen werkten in jobs waar zij zo min mogelijk zichtbaar waren in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij stelt. Zo werkte eerste verzoekende partij in een opslagruimte van de supermarkt, had de wagen van haar broer die taxichauffeur was geblindeerde ramen en werkte de partner van haar broer N. (...) in de keuken van een ijssalon en niet in de ijssalon aan de kassa waar zij publiekelijk zichtbaar was. Het ontbreekt verwerende partij duidelijk aan enige vorm van inlevingsvermogen.”

Waar de commissaris-generaal tweede verzoeker verwijt dat tweede verzoekster niet veel details kon geven over de problemen van tweede verzoeker en daarom hun hele relaas als onwaar bestempelt, voeren verzoekende partijen het volgende aan:

“Verwerende partij is niet ernstig in haar kritiek. Eerste verzoekende partij wenst haar partner niet meer stress te bezorgen dan zij al heeft. Immers, door de problemen van eerste verzoekende partij kwam haar partner eveneens in een gevaarlijke situatie terecht. Eerste verzoekende partij was van mening dat hoe minder haar partner zou weten, hoe beter voor haar veiligheid. Echter, tweede verzoekende partij heeft uiteindelijk haar land, familie, geliefde omgeving moeten verlaten omwille van de problemen van eerste verzoekende partij en heeft het tot op heden moeilijk om al deze zaken te verwerken. Bepaalde details en gebeurtenissen zijn haar dan ook ontglipt, maar eerste verzoekende partij alsook haar broer hebben wél zeer doorleefde en uitgebreide verklaringen afgelegd aangaande hun problemen:

pp. 14-15 CGVS man

(...)

pp. 12-14 CGVS J. M. (...)

(...)

Dat verwerende partij al deze gebeurtenissen volledig in twijfel trekt omdat een van de partners over minder details beschikt, is absurd en absoluut niet in verhouding met de details en doorleefdheid die de grootste slachtoffers van het relaas zijnde eerste verzoekende partij en haar broer hebben neergezet tijdens hun persoonlijke onderhouden.

Uit de motivering van verwerende partij blijkt dan ook hoe onredelijk en onvoorzichtig verwerende partij te werk is gegaan bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekende partijen.

Verzoekende partijen menen dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens het statuut van subsidiaire bescherming aan verzoekende partijen geweigerd heeft.”

Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen tot slot nog opmerkt dat tweede verzoeker pas laatsttijdig een klacht heeft ingediend bij de fiscalia, opperen verzoekende partijen het volgende:

“Verzoekende partij wenst de volgende verduidelijking aan te reiken. Immers, er bestaat een onderscheid tussen de politie en de fiscalia. Verzoekende partij werd door een speciale politieagent S. (...) verhoord in het ziekenhuis. De fiscalia wordt vervolgens automatisch geïnformeerd door het ziekenhuis en de agent S. (...) raadde verzoekende partij aan om naar de fiscalia te gaan. De fiscalia zou vervolgens politieagenten sturen om het huis te bewaken, maar die vertrouwde verzoekende partij niet omwille van de heersende corruptie in Colombia. In veel gevallen heeft het indienen van een klacht een omgekeerd effect. De belagers worden immers aangesproken door de beschermingsautoriteiten en de identiteit van de persoon die een klacht

indient komt vaak vrij. Dit zorgt ervoor dat de slachtoffers in een meer risicovolle positie terechtkomen. Echter, toen verzoekende partij wist dat zij zou vluchten uit Colombia, vond zij de moed om een klacht neer te leggen en heeft dit dan ook gedaan:

pp. 19-20 CGVS man

(...)

p. 21 CGVS man

(...)"

Bovendien achten verzoekende partijen het niet ernstig te stellen dat de veiligheidssituatie in Colombia voldoende stabiel zou zijn en dat zij niet eens – minstens – in aanmerking zouden komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij citeren de motieven van de bestreden beslissingen daarover en vinden het frappant dat na deze uiteenzetting over de situatie daar wordt gesteld dat zij kunnen terugkeren naar Colombia. Zij wijzen er op dat er een aanwezigheid is van gewapende groeperingen in 31 van de 32 provincies in Colombia en dat er een stijging is van gewelddadige sterfgevallen, waaronder dus ook sterfgevallen omwille van afpersing. Gewapende groepen zouden zich ook blijven schuldig maken aan “*ernstig misbruik van burgers, zoals moorden, rekrutering van kinderen en verkrachting*” en de autoriteiten slagen er niet in effectieve bescherming te verlenen aan de slachtoffers, aldus verzoekende partijen, die het bijzonder onredelijk achten om te stellen dat zij zonder enig probleem zouden kunnen terugkeren naar Colombia en er een menswaardig leven leiden. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt volgens hen op kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. Stukken

Aan de verzoekschriften worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit artikel geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet zouden kunnen schenden daar dit artikel handelt over de bevoegdheid van de commissaris-generaal in het geval van een meervoudige asielaanvraag, terwijl *in casu* de door verzoekende partijen ingediende asielaanvragen een eerste asielaanvraag betreffen. Bijgevolg mist dit onderdeel van het middel juridische grondslag.

3.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren niet te kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, Colombia, omwille van problemen die zij er hebben gekend met narco-paramilitairen die eerste en tweede verzoeker poogden te ronselen voor drugssmokkel. Lang geleden zouden de oom en de neef van eerste en tweede verzoeker vermoord zijn, vermoedelijk omdat zij zich bezig hielden met drugssmokkel en andere criminele activiteiten. Rond juli of augustus 2019 zou tweede verzoeker beschoten zijn door twee mannen op een motor en gewond zijn geraakt aan zijn benen en testikels. Rond maart 2021 zou eerste verzoekster zijn benaderd door mensen op een motor die haar vroegen naar haar echtgenoot, eerste verzoeker *in casu*. Toen zij probeerde weg te vluchten, zou haar zoontje die bij haar was zijn aangereden door een wagen en zijn been verwond hebben. Twee of drie maanden later zou de neef van eerste verzoekster zijn doodgeschoten omdat hij had geweigerd zich aan te sluiten bij deze groeperingen. In december 2021 zou eerste verzoeker zijn geslagen door iemand gekend onder het *alias* ‘*El Tierno*’ omdat hij weigerde voor hem te werken in de drugssmokkel. Eerste verzoeker zou dan het land op 12 april 2022 hebben verlaten. Tweede verzoeker zou ergens in augustus 2022 een klacht hebben neergelegd bij de *fiscalía* en op 15 november 2022, samen met eerste verzoekster en haar kinderen, Colombia verlaten hebben. Tweede verzoekster zou omwille van de problemen van tweede verzoeker zijn lastiggevallen, waarbij zij met een mes werd bedreigd, en op 27 april 2023 Colombia verlaten hebben.

Na lezing van de administratieve dossiers is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekende partijen verklaren gekend te hebben met narco-paramilitairen in Colombia.

Vooreerst merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen op goede gronden op dat tweede verzoeker zeer vage verklaringen aflegde over de moord op zijn oom en zijn neef:

“Allereerst dient opgemerkt te worden dat u zeer vage verklaringen aflegt omtrent de moord op uw oom M. (...) en uw neef K. (...), hoewel u ervan uitgaat dat dit de aanleiding vormde voor de problemen die u en uw broer J. M. (...) hebben gekend met de narco-paramilitairen in Colombia. Zo stelt u dat u destijds nog een baby was en u louter afgaat op de informatie die daarover de ronde doet in de familie (NPO, p.10). U schat dat u 7 jaar oud was wanneer zij werden neergeschoten (NPO, p.10). Daar u ernstig vermoedt dat dit te maken heeft met jullie problemen, doch hier niet met meer zekerheid op kan antwoorden, brengt uw verklaringen reeds en eerste keer aan het wankelen. Gevraagd alle informatie te geven over hun bezigheden en hun overlijden, stelt u merkwaardig genoeg niets te weten (NPO, p.16). Zo weet u niet of uw oom en neef lid waren van een groepering of bende. U kan evenmin zeggen wie hen gedood heeft en om welke reden zij gedood werden. Gezien uw vermoedens dat dit de aanleiding vormt voor jarenlange bedreigingen aan uw en uw broers adres, moge men verwachten dat u zich beter zou hebben geïnformeerd hierover, minstens andere familieleden – die dit bewuster hebben meegemaakt hebt bevroegd. Op de vraag of u hierover ooit iets aan anderen heeft gevraagd, antwoordt u simpelweg “gewoon het normale” zonder dit verder uit de doeken te kunnen doen (NPO, p.16). Uw eigen gedrag wijst hier op een zekere desinteresse voor uw eigen situatie. Indien u meer informatie over het verleden had kunnen sprokkelen, had dit een beter beeld kunnen schetsen van het risico dat u liep of van de personen die het op u hadden gemunt. Dat u de moeite niet nam de informatie te verzamelen die misschien wel voorradig en nut was, is veelzeggend. Uw verklaringen hieromtrent blijken uiterst ontoereikend, wat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op de helling zet.”

Verzoekende partijen bemerken dat de oom van eerste en tweede verzoeker “werkte met andere leden en dat hij hierover evident geen informatie gaf aan zijn familieleden”, zodat tweede verzoeker niet meer kon doen dan afgaan op de beperkte informatie die zijn familie bezit over zijn oom. Zij beperken zich hiermee evenwel tot het louter vergoelijken van de zeer beperkte kennis van tweede verzoeker over de moord op zijn oom, zonder de concrete vaststellingen daarover in de bestreden beslissingen te weerleggen. Nu tweede verzoeker vermoedde dat de activiteiten van en de moord op zijn oom te maken hebben met zijn eigen problemen, kon van hem worden verwacht dat hij meer moeite zou hebben gedaan om meer te weten te komen over deze situatie, *quod non*. Dat verzoeker hierover zo weinig weet en zo weinig moeite heeft gedaan om hierover meer te weten te komen, wijst op een gebrek aan interesse en doet ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging. Waar verzoekende partijen nog stellen dat “personen die lid zijn van bendes en groeperingen geen informatie meedelen met hun familieleden niet alleen voor hun eigen veiligheid, maar voornamelijk voor de veiligheid van diezelfde familieleden”, beperken zij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Tweede verzoeker verklaarde overigens niet te beschikken over informatie dat zijn oom en neef bij een bepaalde groepering of bende zaten (administratief dossier (hierna: adm. doss.) tweede verzoeker, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Aldus slagen verzoekende partijen er niet in deze pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die steun vinden in de administratieve dossiers, te weerleggen of te ontkrachten.

Bovendien wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofde van tweede verzoeker nog op het volgende:

“Ten tweede wijst het CGVS op uw verklaringen dat u reeds sinds uw 15- of 16-jarige leeftijd werd belaagd door narco-paramilitairen. Zo begonnen deze problemen wanneer jullie verhuisden naar de wijk La Fortaleza (NPO, p.14). Gezien u geboren bent in het jaar 1997 betekent dit dat u reeds meer dan tien jaar geleden voor het eerst zou zijn bedreigd. Gevraagd hoe vaak u werd benaderd alvorens het schietincident plaatsvond in 2019, antwoordt u dat u geen schatting kan geven, maar dat het erg vaak was (NPO, p.18). Opnieuw kan deze uitleg niet overtuigen. U zou toch een zekere grootorde van het aantal incidenten/bedreigingen moeten kunnen aangeven.

U en uw broer J. M. (...) werden geïntimideerd en voortdurend achtervolgd, zo vertelt u, alsook werd u constant bedreigd om toe te treden tot hun groepering. U vervoegt dat het erger werd, waarna er een korte pauze plaatsvond en ze vervolgens opnieuw opdoken om u wederom te belagen (NPO, p.14). Uw broer J. M. (...) verklaart eveneens dat jullie jarenlange bedreigingen ontvingen van de bendes in de wijk (NPO broer J. M. (...), p.12). Gevraagd wat deze jarenlange belaging dan heel concreet inhield, herhaalt u in zeer algemene en onduidelijke bewoordingen dat dit voordien reeds bestond en dat het vandaag nog steeds bestaat. U danst rond de vraag heen en gooit met enkele termen zoals drugshandel, moorden en afpersing (NPO, p.16-17). Gevraagd meer gericht en concreet te antwoorden, vertelt u het volgende: “De eerste daad van belaging die ik heb ondergaan bestond erin dat die mensen wilden dat ik iets zou vervoeren, drugs vermoed ik. Later spraken ze me opnieuw aan. Heel de tijd hamerden ze erop dat we bij hun groep moesten komen, toetreden, bleven benadrukken dat als we niet met hen samenwerkten risico dat ze ons terecht zouden stellen. “Als jullie niet meewerken stellen we jullie terecht.” Zo ging het ook tot er feiten op volgden en dat ik eigenlijk bijna ben omgekomen” (NPO, p.17). U vermoedt aldus dat ze wilden dat u drugs zou vervoeren en zo werd u jarenlang bedreigd. Uw broer J. M. (...) verklaart in dezer het volgende: “Ook met mij, ze willen me rekruteren, ik zeg ik wil niet, dan gaan ze dat met geweld proberen. En zo maken ze een einde

aan uw leven.” (NPO broer J. M. (...), p.16). Gelet op voorgaande verklaringen van zowel u als uw broer verbaast ten zeerste dat de bedreigingen - zelfs met de dood - zo lang hebben kunnen aanhouden zonder dat er enig gevolg werd aangegeven, nl. tot het door u voorgehouden schietincident in 2019, hoewel jullie beiden aangeven dat de narco-paramilitairen het risico van een weigering uitdrukkelijk hebben aangegeven. Ook deze vaststelling is weinig aannemelijk. Er zijn klaarblijkelijk op die manier jaren verstreken al eer er zich een ernstig feit ten aanzien van u zou hebben voorgedaan, desondanks de jarenlange intimidaties. Dit doet de wenkbrauwen fronsen. Wat is immers het nut van niet-ophoudende dreigementen indien daar jarenlang geen enkel gevolg aan werd gegeven.

Wanneer u wordt gevraagd of jullie, in ruil voor de toetreding tot de bende of militie, iets werd beloofd, vertelt u dat ze het nooit daarover hebben gehad. U benadrukt dat het ging om gedwongen inlijving om hun (drugs)oorlogen te onderhouden, en dat wie niet wilde meewerken, wordt terechtgesteld, zo stelt u (NPO, p.18). Ook hieruit blijkt nogmaals een uiterst wrede houding van de groepering die het op u en uw broer had gemunt. Echter strookt deze niet met hetgeen u verklaart te hebben meegemaakt doorheen de jaren. U heeft namelijk jarenlang geweigerd om mee te werken, doch duurde het volgens uw verklaringen tot het schietincident in 2019, vele jaren later, dat ze u ineens wilden ‘terecht stellen’. De logica in uw verhaal is hier ver zoek. Dat u de toenaderingen voor drugssmokkel door narco-paramilitairen ettelijke jaren kon afwimpelen, valt aldus niet te rijmen met de meedogenloze houding die u schets van deze groepering.

Bijgevolg gevraagd hoe u dan steeds uw medewerking kon weigeren, vertelt u dat u deze mensen zo vaak te zien kreeg en dat de bedreigingen zo wijdverspreid waren, dat jullie verhuisden naar de wijk El Recuerdo. Echter werden u en uw broer ook hier benaderd, zo voegt u toe. Nogmaals gevraagd hoe u uw belagers steeds heeft kunnen afwimpelen, zowel in La Fortaleza als in El Recuerdo, antwoordt u dat u soms bij uw zus en soms bij uw tante verbleef, alsook dat u het huis niet meer verliet (NPO, p.18). Deze verklaringen kunnen allerminst ernstig worden genomen, gezien u eveneens verklaart dat u de gewoonte had om twee maal per week te gaan voetballen met uw vrienden (NPO, p.19). Daarenboven bleef u werken tot één of twee maanden voor uw vertrek uit Colombia op 15 november 2022, wat toch impliceert dat u deelnam aan het openbare leven (NPO, p.9 & NPO, p.15). U kwam dus wel degelijk nog buiten en niet enkel om van uw thuis naar uw werk te gaan, maar ook in de openbare ruimte op een voetbalplein. Dezelfde vaststelling geldt voor uw broer J. M. (...). Ook hij heeft jarenlang jullie belagers kunnen ontlopen tot hij op 25 december 2021 werd geslagen met de achterkant van een revolver (NPO broer J. M. (...), p.14). Vervolgens bleef hij nog tot april 2022 in Colombia (zie infra). Bovenstaande vaststellingen komen de geloofwaardigheid van uw en uw broers beweerde problemen én de dringendheid ervan niet ten goede.”

Verzoekende partijen wijzen erop dat tweede verzoeker verklaarde dat de bedreigingen zo wijdverspreid waren en dat de leden van de narco-paramilitairen zoveel mensen, voornamelijk jongeren, aanspraken dat zij niet iedereen fysiek konden dwingen om voor hen te werken, maar dat zij vooral mondelinge dwang uitoefenden en zo de mensen schrik probeerden aan te jagen opdat zij zouden meewerken. Dat tweede verzoeker zou hebben verklaard dat de narco-paramilitairen zoveel mensen aanspraken dat zij niet iedereen fysiek konden dwingen om voor hen te werken, kan evenwel niet worden teruggevonden in de notities van zijn persoonlijk onderhoud. Wel verklaarde tweede verzoeker dat de paramilitairen overgingen tot gedwongen inlijvingen om hun oorlogen te onderhouden en dat wie niet wilde meewerken werd terechtgesteld (adm. doss. tweede verzoeker, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). In deze door tweede verzoeker geschetste context kon de commissaris-generaal op redelijke wijze oordelen dat de vaststelling dat de bedreigingen zo lang hebben kunnen aanhouden zonder dat er enig gevolg aan werd gegeven weinig aannemelijk is. Verzoekende partijen wijzen er nog op dat tweede verzoeker uit voorzorg verhuisd is naar een andere wijk, maar ook daar bleef lastig gevallen worden en dat hij daarom weinig het huis verliet en van verblijfplaatsen bleef wisselen. Zij betwisten evenwel niet dat tweede verzoeker eveneens verklaarde dat hij bleef werken en de gewoonte had om twee keer per week te gaan voetballen met zijn vrienden. Dit klemt evenwel met de door verzoekende partijen voorgehouden voorzichtigheid van tweede verzoeker en de vele belagingen en bedreigingen die tweede verzoeker verklaart te hebben ondergaan. Dat tweede verzoeker diende te voorzien in zijn levensonderhoud, doet geen afbreuk aan zijn gewoonte om twee keer per week te gaan voetballen en de risico's op bijkomende bedreigingen en de uitvoering daarvan die hij daardoor liep. Dat tweede verzoeker “ook maar een mens (is) die nood heeft aan ontspanning” kan dit risicovolle gedrag niet verschonen. Dat tweede verzoeker dit zou hebben gedaan in periodes waarin de bedreigingen daalden, vooral nadat arrestaties hadden plaatsgevonden, betreft een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien evenmin het (ook in die context nog steeds) risicovolle gedrag van tweede verzoeker niet kan verschonen. De Raad wijst er nogmaals op dat tweede verzoeker verklaarde dat de paramilitairen overgingen tot gedwongen inlijvingen om hun oorlogen te onderhouden, dat wie niet wilde meewerken werd terechtgesteld en dat er helaas veel jongeren in de wijk het leven hebben gelaten en anderen gedwongen zijn meegegaan (*ibid.*, p. 18). Ook waar verzoekende partijen nog toevoegen dat de man van de nicht van tweede verzoeker ook een bendelid is en dat de bendeleden daarom niet van meet af aan fysieke dwang uitoefenden of verzoekers niet meteen terechtstelden alsook dat dit de reden is dat de bendeleden meer geduld hadden ten aanzien van verzoekers, beperken zij zich tot het poneren van loutere beweringen (*post factum*) die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zo dit de reden was waarom tweede

verzoeker de paramilitairen gedurende een periode van meer dan tien jaar had kunnen afwimpelen, kon worden verwacht dat hij deze reden zou opgeven wanneer hem daarnaar gevraagd wordt, *quod non (ibid., p. 18)*. Aldus slagen verzoekende partijen er ook niet in de hierboven aangehaalde pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die steun vinden in de administratieve dossiers, te weerleggen of te onkrachten.

Daarnaast stipt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofde van tweede verzoeker nog op goede gronden het volgende aan:

“Ten derde stipt het CGVS aan dat u Colombia ongeveer vijf of zes jaar geleden reeds heeft verlaten en naar België bent gekomen. U verbleef zes tot zeven maanden in België, met de steun van uw zus M. F. (...), waarna u vrijwillig terugkeerde naar Colombia met behulp van Caritas (NPO, p.6). Destijds heeft u geen verzoek om internationale bescherming ingediend. Dat u na alle jaren van bedreigingen in Colombia hier niet om internationale bescherming heeft verzocht de eerste keer dat u in België was, doet andermaal de wenkbrauwen fronsen. Dat u vervolgens bent teruggekeerd naar de plek waar u jarenlang problemen kende, en uw leven terug heeft opgepikt tart alle verbeelding in de context van uw relaas. Opnieuw doet dit afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Verzoekende partijen laten gelden dat tweede verzoeker destijds Colombia verliet in de hoop dat de situatie na een drietal maanden zou bedaren en dat hij hier langer bleef dan voorzien. Dit gegeven doet al in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid en de ernst van de jarenlange bedreigingen die tweede verzoeker toen al zou hebben ondergaan. Dat tweede verzoeker zou zijn teruggekeerd toen hij had vernomen dat er arrestaties waren geweest en de situatie dus kalmer was geworden, zoals verzoekende partijen in hun verzoekschriften trachten voor te houden, vindt geen steun in de notities van het persoonlijk onderhoud van tweede verzoeker. Daaruit kan enkel blijken dat tweede verzoeker verklaarde te zijn teruggekeerd omdat zijn verblijfspapieren niet in orde waren en de termijn van zijn verblijfsvergunning verstreken was (adm. doss. tweede verzoeker, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Met hun summiere en niet gestaafde betoog (*post factum*) weerleggen noch onkrachten verzoekende partijen de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissingen.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van tweede verzoeker nog op de volgende tegenstrijdigheden en incoherenties gewezen:

“Ten vierde wijst het CGVS op het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen omtrent de beschieting in 2019. Zo legt u hieromtrent tegenstrijdige verklaringen af bij de verschillende asielinstanties. U stelt aanvankelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u begin 2019 aan het voetballen was met uw vrienden, toen verschillende personen op motor naar jullie toe kwamen gereden. Jullie liepen weg. Enkele dagen later benaderden zij jullie nogmaals tijdens het voetballen en vroegen of jullie tot hun groep wilden behoren. Ze wisten waar jullie woonden en zeiden dat ze jullie families kenden. Twee of drie maanden later gingen jullie opnieuw voetballen op het plein, zo verklaart u verder, waarna deze personen uw naam riepen en het vuur openden (vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, vraag 3.5). Echter verklaart u nergens tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u uw belagers reeds twee maal had gezien op het voetbalplein voorafgaand aan het schietincident. Wanneer u wordt geconfronteerd met uw verklaringen bij de DVZ, ontkent u deze ten stelligste (NPO, p.19). Echter heeft u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aangegeven dat u enkele zaken en details achterwege heeft gelaten bij de DVZ, doch dat u de tolk goed had verstaan (NPO, p.4). Daarenboven heeft u een kopie van deze vragenlijst ontvangen, bevestigd door het ondertekend ontvangstbewijs (zie administratief dossier). De loutere ontkenning van uw eerder afgelegde verklaringen, niettegenstaande deze ingaan tegen wat u bij aanvang van het onderhoud op het CGVS liet optekenen, vormt hierdoor geen afdoende verschoning voor de vastgestelde inconsistentie omtrent de momenten dat u op het voetbalplein werd benaderd. Dat u deze elementen dan ook achterwege zou hebben gelaten, gelet op het cruciale belang van die incidenten, kan evenmin worden aangenomen.”

Verzoekende partijen bevestigen dat de belagers tweede verzoeker al tweemaal hadden aangesproken alvorens zij op hem hebben geschoten, maar dat de belagers hem niet voorafgaand hadden benaderd op het voetbalveld maar wel *“buiten op het voetbalveld op straat”* en zij stellen niet te begrijpen wat er is misgelopen, doch zij blijven steken in het herhalen van één versie van de door tweede verzoeker afgelegde verklaringen. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in één versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. De vaststelling dat tweede verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag verder.

Voorts merkt de commissaris-generaal nog op dat het gedrag dat tweede verzoeker en zijn familieleden stelden in de periode voor hun verzoeken om internationale bescherming op geen enkele wijze te verenigen valt met een ernstige vrees voor terugkeer naar Colombia. Zij beargumenteert dit in de bestreden beslissingen in hoofde van tweede verzoeker als volgt:

“Indien u en uw familieleden daadwerkelijk het land ontvluchtten omwille van een gegronde vrees voor vervolging, mag verwacht worden dat jullie onverwijld bescherming zoeken bij aankomst in het eerste veilige land dat jullie bereiken.

De door u verklaarde vervolgingsfeiten vonden plaats vanaf u 15 of 16 jaar oud was waarbij het schietincident zou dateren van 2019 (NPO, p.18). U vertrok op 15 november 2022 uit Colombia (NPO, p.13) om in België te arriveren op 17 november 2022 (bijlage 26). Uit uw dossier blijkt dat u pas op 7 december 2022 om internationale bescherming verzocht (bijlage 26). Idem wat uw broer J. M. (...) betreft. Hij zou in april 2022 Colombia heeft verlaten (NPO broer J. M. (...), p.10) en arriveerde in België op 22 april van 2022 (NPO broer J. M. (...), p.11). Hij verzocht ook pas op 7 december 2022 om internationale bescherming in België, bijna 8 maanden later (zie bijlage 26 broer J. M. (...)). Dit gedrag valt evenmin in overeenstemming te brengen met een dringende nood aan bescherming. J. M. (...) stelt in dit verband dat hij hier niet veel kennis had over eventuele verblijfsprocedures en aan het wachten was op zijn echtgenote en kinderen. Deze verklaringen volstaan geenszins om zijn uitzonderlijk laattijdig verzoek te verschonen. Er kan namelijk van worden uitgegaan dat de acute vrees omwille van de beweerde problemen in Colombia uw broer er net toe zouden aanzetten zo snel mogelijk bescherming te zoeken. Hij beschikte bovendien over een familiaal netwerk in België. Echter is het erg frappant dat jullie halfzus M. F. (...) reeds jarenlang in België verblijft, doch hij ook via haar geen informatie heeft vergaard omtrent de procedure (NPO broer J. M. (...), p.11-12).”

Het betoog van verzoekende partijen dat zij niet wisten dat zij apart een verzoek om internationale bescherming konden indienen en dat eerste verzoeker daarom wachtte met het indienen van zijn verzoek tot de komst van tweede verzoeker is niet ernstig. Zo eerste verzoeker dit daadwerkelijk dacht, had hij dat nog steeds (via zijn schoonzus) kunnen aftoetsen bij de bevoegde asielinstanties indien hij internationale bescherming nodig achtte. Het laattijdige verzoek om internationale bescherming van eerste verzoeker (en in mindere mate ook van tweede verzoeker) stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoekers internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtten. Deze vaststelling ondermijnt ook naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoekende partijen geschetste vrees.

Daarbij komt nog dat tweede verzoeker en zijn familieleden tegenstrijdige verklaringen aflegden over de problemen die eerste verzoekster zou hebben gekend in Colombia als gevolg van de problemen van verzoekers. De commissaris-generaal licht dit in de bestreden beslissingen in hoofde van tweede verzoeker als volgt toe:

“Zo verklaart u dat zij inkopen ging doen, waar iemand op een motor haar aansprak en haar vroeg naar haar man, J. M. (...). Uit angst zette zij het op een lopen met haar zoontje, waarna haar zoontje werd aangereden door een wagen (NPO, p.15). N. (...) zelf verklaart echter dat zij op straat liep, en niet in de winkel was, toen iemand vanuit een auto haar naam riep. Zij wist niet wie dit was, waardoor ze begonnen te rennen. Haar zoontje werd vervolgens aangereden door een andere wagen, vertelt ze (NPO N. (...), p.11 & p.14). Vervolgens geeft uw partner S. (...) nog een andere versie van de feiten. Zij verklaart dat N. (...) en haar zoontje alleen thuis waren wanneer onbekende mensen het huis naderden. Deze onbekenden stelden haar vragen, waardoor N. (...) zich bedreigd voelde, verduidelijkt S. (...). Wanneer ze het huis ontvluchtte met haar zoontje werd hij aangereden door een wagen volgens de verklaringen van S. (...) (NPO S. (...), p.15). Gezien er geen consistente verklaringen bestaan omtrent de inhoud van de dreiging, alsook het vervoersmiddel van de belagers en de locatie van de bedreiging, kan geconcludeerd worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan dit incident. Ook dit draagt bij tot het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas.”

Door in hun verzoekschrift louter te poneren dat het feit dat verschillende personen dezelfde asielmotieven aanhalen implicaties heeft wat betreft de vorm en de inhoud van de verklaringen en dat verzoeksters niet goed met elkaar overeenkomen en niet veel met elkaar spreken, slagen verzoekende partijen er niet in de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen te verschonen. Verzoeksters beroepen zich voor hun verzoeken om internationale bescherming op dezelfde problemen en feiten, zodat kan worden verwacht dat zij elkaar hierover terdege informeren, zelfs indien zij niet goed met elkaar zouden opschieten, wat overigens slechts een loutere bewering (*post factum*) is. De vaststelling dat verzoeksters tegenstrijdige verklaringen afleggen, ondergraaft de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partijen verder.

De commissaris-generaal merkt in de bestreden beslissingen ook nog op dat verzoekende partijen, ondanks de problemen die zij er gekend zouden hebben, allen zijn blijven werken in Colombia. Dit wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van tweede verzoeker als volgt nader toegelicht:

“Zo werkte u voor de supermarktketen Olimpica; dit tot één of twee maanden voor uw vertrek uit Colombia (NPO, p.9). Nochtans is een supermarkt nu net de plaats waar vele mensen samen komen en u gemakkelijk kon worden gezien. Dat u na het schietincident van 2019 u zelf bleef verplaatsen, bijvoorbeeld om naar uw werk te gaan, doet de wenkbrauwen fronsen. Ook uw broer J. M. (...) bleef werken. Hij reed met zijn taxi tot ongeveer een maand voor zijn vertrek uit Colombia (NPO J. M. (...), p.6). Gezien hij stelt een diepe vrees te kennen voor de narco-paramilitairen die jullie wilden dwingen tot hun groepering toe te treden, moge men

verwachten dat hij dan toch een minder zichtbare job zou zoeken om niet in het oog te lopen en/of dat hij zijn werkzaamheden als taxichauffeur zou stopzetten. Ook zijn partner N. (...), die volgens jullie verklaringen belaagd werd op straat, werkte nog tot vlak voor haar vertrek in een ijssalon in de wijk La Fortaleza (NPO N. (...), p.6). Ook zij oefende een zeer zichtbare job uit, en daarenboven bevond dit ijssalon zich in de wijk La Fortaleza, uitgerekend de plek waar u en uw broer zijn vertrokken uit veiligheidsoverwegingen. Nogmaals draagt dit bij tot het ongeloofwaardige karakter van jullie verklaringen. Tot slot heeft ook uw partner, S. (...), haar werkzaamheden verder gezet tot één maand voor haar vertrek op 27 april 2023 (NPO S. (...), p.8). Dit verbaast evenzeer, gezien zij verklaart dat zij voortdurend werd achtervolgd (NPO S. (...), p.9-10). Meer nog, volgens haar verklaringen werd zij door “een grote donkere persoon” bedreigd met een mes. Hij zou op zoek zijn geweest naar u, doch vermoedde hij dat u zich in Chili bevond. S. (...) antwoordde hem dat jullie uit elkaar waren, zo vertelt zij. Dit voorval zou hebben plaatsgevonden in december van 2022 (NPO S. (...), p.13-14). Dat is ongeveer vier maanden voor haar vertrek uit Colombia. S. (...) verklaart verder dat ze voortdurend werd gecontroleerd, waardoor het moeilijk was om zich van de ene naar de andere straat of van de ene naar de andere wijk te begeven (NPO S. (...), p.10). Gevraagd hoe deze controle concreet gebeurde, kan zij geen concreet antwoord geven. S. (...) verklaart immers het volgende: “Dat was nadat ze me hadden tegengehouden op straat. Wat ik bedoelde was dat ik alternatieve wegen zocht om naar het werk te gaan. Ik probeerde buiten te komen zonder dat ze me zouden zien of ik kwam gewoon niet buiten omwille van de angst” (NPO S. (...), p.17). Gezien zij zogezegd al in december 2022 achtervolgd en bedreigd werd toen zij haar werk verliet, is het weinig aannemelijk dat zij daar dan bleef verder werken, wetende dat zij van daaruit werd gevolgd. Echter blijft zij aan het werk in de wijk Valle de Lili in het zuiden van de stad Cali tot ongeveer een maand voor vertrek (NPO S. (...), p.8). Haar gedrag valt evenmin te rijmen met de vrees die zij daaraan koppelde.

Dat jullie allen in zulke omstandigheden alsnog besloten jullie werkzaamheden verder te zetten, daarenboven in erg publieke jobs én op plekken waar het gevaar volgens jullie verklaringen steeds aanwezig was, tart alle verbeelding. Deze vaststelling draagt bij tot het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas.”

Door er in hun verzoekschriften op te wijzen dat zij in hun levensonderhoud moesten voorzien, tonen verzoekende partijen niet aan dat dit opweegt tegen de risico's die zij daarbij liepen. Zij halen nog aan dat zij allen in jobs werkten waar zij zo min mogelijk zichtbaar waren en lichten toe dat tweede verzoeker in een opslagruimte van de supermarkt werkte, dat de wagen van eerste verzoeker geblindeerde ramen had en dat eerste verzoekster in de keuken van een ijssalon werkte. Zo dit alles zo zou zijn, dan nog neemt dit niet weg dat tweede verzoeker verklaarde dat de belagingen zijn verergerd toen hij begon te werken in de supermarktketen (adm. doss. tweede verzoeker, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Dat de taxi van eerste verzoeker geblindeerde ramen zou hebben gehad, maakt bovendien ook niet dat hij daarin veilig zou zijn geweest voor de bendeleden. Er kan immers van worden uitgegaan dat deze, zo zij eerste verzoeker daadwerkelijk viseerden, op de hoogte waren van de taxi waarmee hij reed en hem aldus konden treffen wanneer zij dat wilden. De omstandigheid dat eerste verzoekster in de keuken van een ijssalon zou hebben gewerkt, neemt dan weer niet weg dat dit ijssalon gelegen was in de wijk waar verzoekers uit veiligheidsoverwegingen waren vertrokken. De vaststelling dat verzoekende partijen in zulke omstandigheden alsnog besloten om hun werkzaamheden verder te zetten draagt dan ook wel degelijk bij tot het ongeloofwaardige karakter van hun asielrelaas. Ten slotte dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekende partijen verklaren gekend te hebben met narco-paramilitairen in Colombia.

Zo merkt de commissaris-generaal, naast al het voorgaande, bijkomend nog op dat tweede verzoekster slechts over weinig informatie beschikt wat betreft de problemen van tweede verzoeker, terwijl zij toch al sinds meer dan vier jaar een relatie hadden. Zij licht dit in de bestreden beslissingen in hoofde van tweede verzoeker als volgt toe:

“Zo kan zij niet duiden sinds wanneer u die problemen al kent (NPO S. (...), p.11). Zij kan niet vertellen met wie u problemen kende. Ze weet enkel dat het een paramilitaire groep betreft. Evenmin heeft S. (...) weet van de foto's die de politie u zou hebben getoond in het ziekenhuis om de dader van het schietincident te identificeren (NPO S. (...), p.16). S. (...) verklaart haar beperkte kennis gezien het delicate onderwerp en uw onwil om hierover te praten (NPO S. (...), p.11). Echter betreft dit niet enkel uw verleden, maar heeft ook zij Colombia moeten verlaten als gevolg van deze problemen. Men moge verwachten dat zij op de hoogte is van alle voorafgaande feiten die geleid hebben tot haar vertrek en/ of zij zich daarover bij u heeft geïnformeerd. Des te meer wanneer het gaat over de foto's die de politie u zou hebben getoond om de dader van het schietincident te identificeren. Jullie hadden destijds al een relatie, waardoor men minstens kan verwachten dat zij hiervan op de hoogte is (NPO S. (...), p.11). Dat uw partner belangrijke en relevante elementen aangaande uw problemen – en bijgevolg de hare – niet kan benoemen, bevestigt nogmaals de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas en laat ernstig vermoeden dat jullie in werkelijkheid geen problemen hebben gekend met een paramilitaire groepering.”

Verzoekende partijen laten gelden dat tweede verzoeker zijn partner, tweede verzoekster *in casu*, niet meer stress wenste te bezorgen en van mening was dat hoe minder zij zou weten, hoe beter dat zou zijn voor haar veiligheid. De Raad wijst er evenwel op dat het zowel voor haar veiligheid in Colombia, als voor de beoordeling van haar verklaringen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming van belang was dat tweede verzoekster op de hoogte was van de problemen van haar partner. Dat tweede verzoeker haar hierover niet inlichtte voor hij uit Colombia vertrok en zij zich daarover niet informeerde in de aanloop van haar beschermingsverzoek, doet dan ook wel degelijk in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoekende partijen voorgehouden problemen met narco-paramilitairen. Dat tweede verzoekster het tot op heden moeilijk zou hebben om al deze zaken te verwerken en bepaalde details en gebeurtenissen laat ontglippen, zoals verzoekende partijen in hun verzoekschriften voorhouden, betreft een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. De omstandigheid dat eerste verzoeker en tweede verzoeker wél zeer doorleefde en uitgebreide verklaringen zouden hebben afgelegd aangaande hun problemen, doet aan de hierboven aangehaalde vaststellingen en overwegingen en aan al het voorgaande geen afbreuk. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen en dat het het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven is dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekende partijen verklaren gekend te hebben met narco-paramilitairen in Colombia.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoekende partijen de volgende in de bestreden beslissingen in hoofde van tweede verzoeker opgenomen motieven volledig ongemoeid laten:

“Ten tiende kan er geen geloof gehecht worden aan de verklaringen van J. M. (...) en N. (...) dat de ex-partner van J. M. (...) ‘El Morucho’ heeft kunnen filmen toen hij op zoek was naar J. M. (...) (NPO J. M. (...), p.14). Vooreerst blijken dit louter blote beweringen, gezien hier geen stukken over worden neergelegd; dus ook niet het bewuste filmpje. De afwezigheid van de video en de foto’s die genomen zouden zijn door de ex-partner van J. M. (...) wordt verklaard door het stukgaan van de gsm van J. M. (...) (NPO N. (...), p.12 & NPO J. M. (...), p.14). Dit kan geen verschoning bieden voor de afwezigheid van dit beeldmateriaal. De ex-partner van J. M. (...) zou dit beeldmateriaal opnieuw kunnen doorsturen, bovendien moge men verwachten dat u dergelijke beeldmateriaal op een veilige plaats zou hebben opgeslagen in geval er iets met uw telefoon zou gebeuren. De loutere bewering dat er beeldmateriaal bestaat van die gebeurtenis, volstaat niet. Bijgevolg kan ook hieraan geen geloof worden gehecht.”

De voormelde motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Tot slot merkt de commissaris-generaal nog op dat tweede verzoeker pas laattijdig een klacht heeft ingediend bij de *fiscalía*. Zij stelt hierover in de bestreden beslissingen in hoofde van tweede verzoeker het volgende:

“U stelt dat u aanvankelijk geen klacht durfde neerleggen, omwille van corruptie en fraude in het land (NPO, p.15). Pas twee of drie maanden voor uw vertrek heeft u dan toch een klacht neergelegd (NPO, p.22). Echter werkte u wel mee met de politie om de dader van de schietpartij te identificeren in het ziekenhuis (NPO, p.14). Het mag ten zeerste verbazen dat u aanvankelijk geen klacht indiende doch wel samenwerkte met de politie; toch wanneer u telt dat er sprake is van corruptie en fraude. Te meer u ook verklaart nooit problemen te hebben gekend met de Colombiaanse autoriteiten, noch met het gerecht of de politie (NPO, p.9). Evenmin hebben S. (...), N. (...) en J. M. (...) ooit persoonlijk problemen gekend met de autoriteiten, het gerecht of de politie in Colombia (NPO S. (...), p.9; NPO J. M. (...) p.6; NPO N. (...) p.6). Bovendien heeft u uw – laattijdige klacht – niet verder opgevolgd. U vertelt dat u er niets mee te maken wilt hebben (NPO, p.21-22). Ook uw broer J. M. (...) stelt dat het tijdverspilling is (NPO J. M. (...), p.21). Uw partner S. (...) verklaart dat zij niet eens op de hoogte is of er al dan niet ontwikkelingen zijn betreffende uw klacht (NPO S. (...), p.19). In kader van uw verzoek om internationale bescherming is de opvolging van de klacht die u bij uw eigen overheid heeft neergelegd, en waarmee u te kennen gaf eerst hun bescherming en hulp te willen inroepen, een essentieel en relevant element. Dat u dus klaarblijkelijk geen verdere interesse zou hebben getoond in het vervolg en de uitkomst van uw klacht, mag ten zeerste verbazen. Dit alles staat haaks op de door u voorgehouden vrees voor vervolging.”

Verzoekende partijen wijzen in hun verzoekschriften op een onderscheid tussen de politie en de *fiscalía* en stellen dat tweede verzoeker in het ziekenhuis verhoord werd door een speciale politieagent die hem aanraade om naar de *fiscalía* te gaan, die politieagenten zou sturen om het huis te bewaken. Tweede verzoeker zou die echter niet vertrouwd hebben omwille van de heersende corruptie in Colombia, maar de moed hebben gevonden om een klacht neer te leggen toen hij wist dat hij zou vluchten uit Colombia, aldus verzoekende partijen. Met dit betoog verklaren verzoekende partijen echter nog steeds niet waarom tweede verzoeker geen vertrouwen had in de *fiscalía* en zo lang wachtte met het indienen van een klacht, terwijl hij wel had samengewerkt met de politie en nooit problemen had gekend met de Colombiaanse autoriteiten. Verzoekende partijen verklaren met dit betoog nog minder het gebrek aan interesse in de verdere afhandeling van de klacht die tweede verzoeker uiteindelijk dan toch had ingediend. Aldus weerleggen noch

ontkrachten verzoekende partijen de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissingen, die dan ook onverminderd overeind blijven.

Verzoekende partijen laten ook nog het volgende in de bestreden beslissingen in hoofde van tweede verzoeker opgenomen motief onverlet:

“Tot slot merkt het CGVS nog op dat uit het gewelddadige overlijden van J. S. H. H. (...), de neef van N. (...), geen gegronde vrees in uw hoofde kan worden afgeleid. U stelt dat hij werd omgebracht omdat hij weigerde toe te treden tot de groepering (NPO, 15). Echter kan u, noch uw familieleden over het overlijden van J. (...) enige bijzonderheden verschaffen. U stelt dat hij weigerde toe te treden tot de groepering en dit de aanleiding was voor zijn dood (NPO, p.15). S. (...) kan echter niet met zekerheid zeggen om welke reden hij werd gedood (NPO S. (...), p.20). N. (...) vertelt dat hij werd doodgeschoten ten tijde van de protesten. Zelf kan zij niet met zekerheid zeggen door wie haar neef werd gedood of om welke reden dat si gebeurd (NPO N. (...), p.16). Wat er ook van zij, er kan dan ook geen rechtsreeks verband worden gelegd met uw eigen situatie.”

Ook dit motief vindt steun in de administratieve dossiers, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoekende partijen volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

De documenten die zijn opgenomen in de administratieve dossiers kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande.

De commissaris-generaal motiveert in de eerste bestreden beslissing als volgt over de door eerste verzoeker neergelegde documenten (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 5, map met 'documenten'):

“Uw paspoort, uw identiteitskaart en het ticket van de Flixbus bieden zicht op uw nationaliteit, identiteit en reisweg. Dit zijn zaken die niet ter discussie staan. Dat u in België een cursus bij de VDAB heeft gevolgd, wordt evenmin betwist.

De medische documenten omtrent de ziekenhuisopname van D. A. (...) omschrijven een schotwonde en problemen aan zijn testikels, echter verklaart dit niet hoe hij deze verwondingen heeft opgelopen en/of in welke omstandigheden dat is gebeurd. De klacht neergelegd bij de fiscalía d.d. 22 augustus 2022 werd reeds bovenstaand besproken. Het CGVS merkt hierover nog op dat de klacht niet van die aard is dat het de door u ingeroepen vervolgingsfeiten aannemelijk maakt, daar eenieder eender welke verklaring kan afleggen. Om enige bewijskracht aan een document te ontlenen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. De overlijdensakte van J. S. H. H. (...) toont geen rechtstreeks verband aan met uw persoonlijke situatie.”

In de tweede bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal als volgt over de door eerste verzoekster neergelegde documenten (adm. doss. eerste verzoekster, stuk 5, map met 'documenten'):

“Uw paspoort, de paspoorten van uw twee kinderen, uw identiteitskaart en uw tickets van Laika Travels bieden zicht op jullie nationaliteit, identiteit en reisweg. Dit zijn zaken die niet ter discussie staan. De medische documenten omtrent de ziekenhuisopname van D. A. (...) omschrijven een schotwonde en problemen aan zijn testikels, echter verklaart dit niet hoe en/of in welke omstandigheden hij deze verwondingen heeft opgelopen. De klacht neergelegd bij de fiscalía d.d. 22 augustus 2022 werd reeds bovenstaand besproken. Het CGVS merkt hierover nog op dat de klacht niet van die aard is dat het de door u ingeroepen vervolgingsfeiten aannemelijk maakt, daar eenieder eender welke verklaring kan afleggen. Om enige bewijskracht aan een document te ontlenen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. De overlijdensakte van J. S. H. H. (...) toont niets aan aangaande de mogelijke problemen die uzelf gekend zou hebben in Colombia. De arbeidsovereenkomst uit België heeft geen betrekking op uw vrees voor vervolging. Hieruit kan immers niets afgeleid worden over mogelijke problemen die u in Colombia gekend zou hebben.”

In de derde bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal als volgt over de door tweede verzoeker neergelegde documenten (adm. doss. tweede verzoeker, stuk 5, map met 'documenten'):

“Uw paspoort en uw identiteitskaart tonen louter uw identiteit aan, wat in deze beslissing niet betwist wordt. De kopieën van uw vliegtickets naar België tonen aan hoe en wanneer u bent gereisd, niets meer of niets minder. De medische documenten omtrent uw ziekenhuisopname beschrijven een schotwonde en problemen aan uw testikels, echter verklaart dit niet hoe u deze verwonding heeft opgelopen en/of in welke omstandigheden één en ander zich heeft voorgedaan. Daar er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag, kan hieruit niets worden geconcludeerd betreffende de manier waarop u deze verwondingen heeft opgelopen. Uw klacht neergelegd bij de fiscalía d.d. 22 augustus 2022 werd reeds bovenstaand besproken. Het CGVS merkt hierover nog op dat de klacht niet van die aard is dat het de door u ingeroepen vervolgingsfeiten aannemelijk maakt, daar eenieder eender welke verklaring kan afleggen ten aanzien van de politie. Om enige bewijskracht aan een document te ontlenen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. De overlijdensakte van J. S. H. H. (...) toont geen rechtstreeks verband aan met uw situatie noch kan dit de door u voorgehouden problemen staven.”

In de vierde bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal als volgt over de door tweede verzoekster neergelegde documenten (adm. doss. tweede verzoekster, stuk 5, map met 'documenten'):
“Uw paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs en uw vliegtickets bieden zicht op uw nationaliteit, identiteit en reisweg. Dit zijn zaken die niet ter discussie staan. De medische documenten omtrent de ziekenhuisopname van D. A. (...) omschrijven een schotwonde en problemen aan zijn testikels, echter verklaart dit niet hoe en/of in welke omstandigheden hij deze verwondingen heeft opgelopen. Daar er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag, kan hieruit niet geconcludeerd worden hoe D. A. (...) deze verwondingen heeft verkregen. De klacht neergelegd bij de fiscalía d.d. 22 augustus 2022 werd reeds bovenstaand besproken. Het CGVS merkt hierover nog op dat de klacht niet van die aard is dat het de door u ingeroepen vervolgingsfeiten aannemelijk maakt, daar eenieder eender welke verklaring kan afleggen. Om enige bewijskracht aan een document te ontnemen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. De overlijdensakte van J. S. H. H. (...) toont niets aan over mogelijke problemen die u persoonlijk gekend zou hebben in Colombia.”

Geen van deze motieven wordt door verzoekende partijen betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Het geheel van de voorgaande vaststellingen en overwegingen volstaat om te besluiten dat verzoekende partijen hun problemen met en vrees voor de narco-paramilitairen in Colombia niet aannemelijk hebben gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekende partijen geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Colombia.

3.3.3.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviseerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zouden hebben gekend.

3.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissingen het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetá. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de

conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoekende partijen brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop deze analyse is gestoeld niet langer correct, dan wel actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken.

3.3.3.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en konden zij zich laten bijstaan door een advocaat, wat verzoekers en eerste verzoekster ook hebben gedaan, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

3.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.8. Waar verzoekende partijen uiterst subsidiair vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de tweede verzoekster.

Het door de tweede verzoeker onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de tweede verzoekster.

Artikel 5

Het door de tweede verzoeker onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN